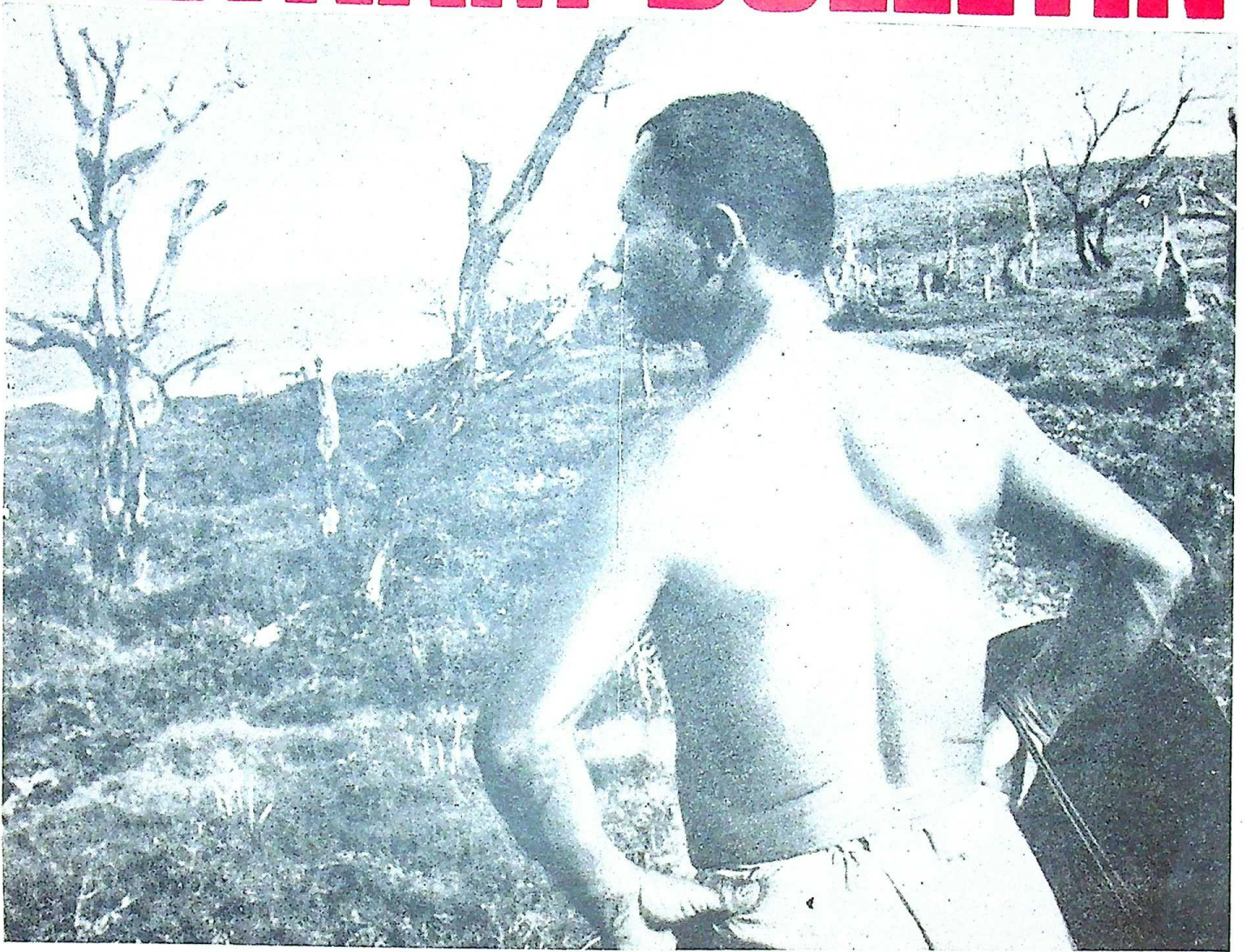

100ct (dubbelnummer)

3e Jg. nr 26/ 4e Jg. nr 1 - 7/21 juni 1969

VIETNAM BULLETIN

AMERIKANEN UIT VIET NAM

★ VOLLEDIG

★ ONVOORWAARDELIJK

Verschijnt om de 14 dagen

Redactie/administratieadres: Vietnam Bulletin, p/a ASVA
Weesperstraat 51, Amsterdam
Gironummer 1281198, tnv Vietnam Bulletin. Abonnement
f 5,- per half jaar, met stilzwijgende verlenging. Buitenland
f 7,- per half jaar. Losse nummers f 0,50 (België 7 fr.)

Redactie: Jan Boonstra Benno Groeneveld
M. van Dullemen Tineke Nijenhuis
W. de Graaff Queenie Stevens

SPOED-CONFERENTIE STOCKHOLM 16-18 mei

Van 16 tot 18 mei werd in Stockholm een 'Emergency Action meeting' over Vietnam gehouden. Deze conferentie werd georganiseerd door de Stockholm Conference on Vietnam, die reeds enkele malen eerder een dergelijke conferentie heeft gehouden. Er waren een 300 deelnemers uit 60 verschillende landen, waaronder vertegenwoordigers van 25 internationale organisaties. De belangrijkste delegatie was die uit de Verenigde Staten met een 35-tal afgevaardigden die vrijwel de gehele Amerikaanse oppositie vertegenwoordigden. De beide Vietnamese delegaties werden geleid door Madame Nguyen Thi Binh van het Nationaal Bevrijdingsfront en Nguyen Minh Vy van de Democratische Republiek Vietnam. Uit Nederland waren aanwezig: Dr. J.A. Groenink van het Medisch Comité Nederland-Vietnam, Prof. Dr. W. Uytenbogaardt (hoogleraar VU-aardkunde) en drie redacteuren van het Vietnam Bulletin (Jan Boonstra, Benno Groeneveld en Maarten van Dullemen).

In dit nummer nemen we enkele teksten van deze conferentie op. Aangezien onze ruimte beperkt is zijn niet alle belangrijke teksten in het VB te vinden. De redevoering die Noam Chomsky uitsprak op de conferentie is te vinden in Vrij Nederland van 7 en 14 juni. Overzichtsartikelen over de conferentie als geheel zijn te vinden in Vrij Nederland van 7 juni en in de Groene van 31 mei.

Achtereenvolgens vindt u in dit nummer:

- Vietnam: de oorlog en de diplomatie sinds januari 1968, een analyse van de politiek van de Verenigde Staten, door Prof. Gabriel Kolko; (integraal)
- rede uitgesproken door mevrouw Nguyen Thi Binh, hoofd van de delegatie van het Zuidvietnamese Bevrijdingsfront op de Stockholm conferentie (waarin opgenomen de 10 punten van het NBF):(bekort)
- benevens haar antwoorden op gestelde vragen; (bekort)
- de 8 punten van Nixon van 14 mei jl.; (integraal)
- de Oproep van Stockholm; (integraal)
- een oproep van het Vietnam Bulletin deze Oproep te ondersteunen;
- conferentiedocument over te voeren Acties; (integraal)
- een verslag over de sectie Hulp en Wederopbouw.

Gabriel Kolko: VIETNAM, de OORLOG en de DIPLOMATIE sinds januari 1968

Dr. Kolko is hoogleraar in de geschiedenis aan de Staatsuniversiteit van New York in Buffalo. Hij schreef o.a.: The Politics of War, 1943-1945, en The Roots of American Foreign Policy.

Begin 1968 had de regering-Johnson zich vastgelegd op het behalen van een militaire overwinning in Vietnam. Toch voorspelden de grenzen gesteld door de werkelijkheid in Vietnam, in Amerika zelf en in de wereld niet veel goeds voor Amerikaanse leiders, die pro-oorlog waren.

In het openbaar, en bij het omschrijven van de basis voor een einde van de oorlog door onderhandelingen, bleven hoge Amerikaanse autoriteiten de hele maand januari vasthouden aan het thema: het fundamentele probleem in Vietnam is een inval door 'Noord-Vietnam'

in 'Zuid-Vietnam', een handeling, die als zij succes heeft, voor "het Midden-Oosten, Latijns-Amerika, Azië en zelfs Europa ernstige gevolgen kan hebben." ¹ Wat het Nationale Bevrijdingsfront (NBF) betrof, Rusk hield vast aan zijn voorstel dat het moest verdwijnen door òf naar ten noorden van de 17e breedtegraad terug te gaan, (waar het volgens hem voor het grootste gedeelte vandaan kwam) òf Nguyen Van Thieu's aanbod van 'amnestie' en "opgenomen worden in het leven van het land..." ² aan te nemen. Aangezien over mythen niet onderhandeld kan worden (daar zijn ze ook niet voor bedoeld) was Amerika en de hele wereld van mening, dat Washington vast van plan was de oorlog voort te zetten, zonder zijn handelwijze belangrijk te veranderen.

Een factor naast de oproepen van politieke leiders in

de wereld om de bombardementen op de Democratische Republiek Vietnam (Noord-Vietnam, DRV) stop te zetten, was de groeiende tegenstand van het Amerikaanse publiek tegen de manier waarop Johnson de oorlog voerde - maar 39 procent steunde hem begin 1968. ³ De alternatieven en de ingewikkelde motieven van het publiek daargelaten - in een verkiezingsjaar betekende een dergelijke vergaande vervreemding een zeker verlies voor de Democraten, tenzij Johnson het kon doen voorkomen dat hij probeerde op één of andere manier een einde te maken aan het verschrikkelijke bloedbad. Op dat ogenblik was het tekort op de begroting van 3,6 miljard dollar (dat in 1967 ontstaan was), de snelle vlucht van het goud en geruchten dat West-Europa zou staan op mogelijke devaluatie van de dollar echter dringender. Men stelde, dat de oorlog in Vietnam verantwoordelijk was voor tenminste 1 miljard van het tekort en misschien wel voor veel meer. ⁴ Kortom, de regering-Johnson had te maken met een dreigende politieke crisis in Amerika zelf, en geweldige oppositie in de wereld, die, door de nieuwe macht van West-Europa over de toekomst van de dollar in de wereld-economie, nog nooit de oorlogspolitiek van Washington zo in zijn macht had gehad.

In Vietnam zelf waren de Amerikanen de optimistische rapporten gaan geloven, die ze in opdracht van Washington hadden opgesteld voor het verkiezingsjaar. In feite was de toestand echter nooit zo slecht geweest voor de Verenigde Staten. Het gemiddelde aantal gesneuvelde Amerikanen per maand steeg, zelfs al houdt men rekening met de toename van het aantal manschappen, met 50 procent in 1967 vergeleken met 1966, - een afspiegeling van de grote verbetering die de tactieken, uitrusting en organisatie van de soldaten van het NBF en de DRV hadden ondergaan. ⁵

Het zogenaamde 'Saigon'-leger van dienstplichtigen en zakenlieden-officieren, dat 341.000 man omvatte, werd door senator Joseph S. Clark, na een bezoek aan Vietnam, goed beschreven als mannen die "het volk vervreemden, lui zijn en slecht worden geleid... zij zullen doorgaan met het stelen van kippen, het aanranden van vrouwen en zo slecht te vechten als ze ongestraft kunnen doen." ⁶

Alle Amerikaanse troepen werden in het begin van het jaar verplaatst of gelokt naar de streken die aan Cambodja grenzen in geweldige 'opsporings- en vernietigings'operaties: of zij gingen naar de gedemilitariseerde zone en Laos, waar ongeveer twee-vijfde deel van alle beschikbare Amerikaanse grondtroepen waren ingezet. Alleen al meer dan 20.000 van de beste Amerikaanse soldaten werden bezig gehouden in de streek om Khe Sanh, in een wanhopige en tenslotte mislukte poging om die basis, belangrijk voor Amerikaanse uitvallen naar Laos, in handen te houden. ⁷

Door het zelfbedrog van de leiders in Washington, de militaire feiten in Vietnam en de politieke en economische feiten in Amerika zelf en in de wereld, werd begin 1968 de situatie rijp gemaakt voor een geweldige ramp.

HET TET-OFFENSIEF

Het verbazingwekkende Tet-offensief, dat op 30 januari begon, maakte aan Washington de ware toestand in Vietnam duidelijk, zonder de fundamentele politieke veronderstellingen of doelen te veranderen. Ondanks pogingen om in het begin de grootte van de Amerikaanse nederlagen te verbloemen door optimistische rapporten, kon Amerika tegen het einde van de maand toch niet het feit verbergen, dat het de ernstigste militaire nederlaag van de oorlog geleden had en dat een toekomstige overwinning een hersenschim was. "Grote God, hoe kon dit gebeuren", zei een, pro-oorlog, lid van het Congres, "ik dacht dat we de oorlog aan het winnen

waren." ⁸

De grootte van de Amerikaanse verliezen is elders volledig beschreven, maar sommige aspecten van de nieuwe situatie verdienen onze aandacht. Zoals overal werd bericht: de in naam bestaande regering van Saigon en de troepen ervan verdwenen overal waar er maar druk op hen werd uitgeoefend: uniformen werden uitgetrokken, ambtenaren doken onder, en de doorslaggevende rol van de Amerikaanse bezetting werd nog eens zo duidelijk voor de Amerikaanse ambtenaren, die altijd de noodzaak hadden gezien om een economisch en politiek alternatief te ontwikkelen voor het NBF. Amerika's werkelijke diplomatieke en militaire activiteiten konden daarom onder geen beding voortgaan aan de noodzaak een grote troepenmacht in Zuid-Vietnam te laten, die de zekere met politieke middelen bereikte overwinning van het NBF zou kunnen voorkomen, wanneer Amerika zich in de nabije toekomst zou terugtrekken. ⁹

Ondanks de met opzet overdreven berichten over de verliezen van het NBF, kwam aan de mogelijkheid voor Amerikaans zelfbedrog met Tet gedeeltelijk een einde. De Amerikaanse commandant, generaal William C. Westmoreland, werd op een gunstig ogenblik vlug overgeplaatst, het Witte Huis stuurde generaal Earle Wheeler naar Vietnam om de hele situatie opnieuw te bekijken, en tegen het eind van de maand was Washington zo ver, dat het kon toegeven, in de woorden van onderminister van buitenlandse zaken William P. Bundy, "t wordt een zeer moeilijke periode." ¹⁰ Politiek en diplomatiek betekende dit dat Amerika bleef bij de nu standaard val: weigeren te onderhandelen als het in de verdediging is; als het denkt, dat het te zwak is en in een moeilijke positie: of als het in de aanval is en denkt dat een militaire overwinning mogelijk is. Dit maakte het noodzakelijk, zoals dat reeds vanaf 1962 het geval is geweest, dat de Verenigde Staten haar diplomatieke moeilijkheden beantwoordde met militaire middelen: escalatie.

De logica van dit steeds weer terugkomende Amerikaanse antwoord moet men niet uit het oog verliezen, ook al toonden de Verenigde Staten om binnenlandse politieke redenen of vanwege internationale betrekkingen verbaal belangstelling voor een eind aan de oorlog door onderhandelingen. Zij deed dat in het openbaar, en in besloten kring (als deze beweringen juist zijn), door een diplomatieke stelling in te nemen met voorwaarden die klinkende militaire voordelen zouden opleveren. Amerika hield vast aan de aanvaarding van mythen over de oorzaak en aard van de oorlog en het karakter van de Overeenkomst van Genève, en voorwaarden waaraan eenvoudig niet voldaan kon worden. De Verenigde Staten hielden na Tet vast aan deze stellingname in de vorm van officiële verklaringen, die vasthielden aan het waandenkbeeld, dat de oorlog het gevolg zou zijn van een invasie vanuit de DRV: probeerden de voorlopige indeling in twee zones, overeengekomen in Genève, van het land Vietnam bij de 17e breedtegraad te veranderen in een blijvende splitsing en hielden vast aan de mening, "je kunt het (NBF) niet als een organisatie, als een onafhankelijke eenheid beschouwen." ¹¹

Elementen van het NBF, zo stelde Washington, konden zich zonder vrees overgeven, na "vreedzame aanvaarding van de Grondwet van Zuid-Vietnam", zonder daar aan toe te voegen dat de zogenaamde regering nog niet volledig uit haar schuilplaats tevoorschijn was gekomen. ¹²

In feite had Tet het vaste militaire antwoord van Washington op nederlagen niet veranderd.

HET DEBAT IN MAART

Het opnieuw bezien van Washington van zijn Vietnam-

politiek na Tet is een duidelijk voorbeeld van de onderlinge wisselwerking van Amerikaanse verlangens, de militaire feiten en politieke en economische werkelijkheid. In het verleden hadden de Verenigde Staten, als ze op het punt stonden te verliezen, altijd hun troepensterkte uitgebreid. Maar nu, met al 525.000 man in Vietnam, kon dit niet nog eens gebeuren. Die ervaring kan misschien een belangrijke les zijn voor de toekomstige Amerikaanse politiek in Vietnam.

In het begin van maart erkenden ambtenaren in Washington, dat het Tet-offensief een 'rake klap', 'een gevoelige tik op de vingers' en dergelijke was, en Vietnam een 'bodemoze put'.¹³ Generaals in Saigon beschreven de situatie als 'ernstig' en meldten dat het NBF evenveel manschappen had als tevoren: de CIA maakte er geen geheim van, dat zij meende dat verdere opvoering van de oorlog alleen maar de Verenigde Staten op andere plaatsen in de wereld zou verzwakken en niets tastbaars zou bereiken, en de bittere ruzies onder de Amerikaanse militaire leiders in Vietnam over de structuur van de bevelvoering en dergelijke zaken werden openlijk besproken. Het aantal Amerikanen dat meende dat de regering geen fout had gemaakt door troepen naar Vietnam te sturen, daalde tot 41 procent, het laagst bekende aantal. Begin maart vertaalde senator Eugene McCarthy dit onduidelijke anti-oorlogsgevoel in een politieke overwinning in de presidentiële voorverkiezingen in New Hampshire. Toen kwam senator Robert Kennedy in de strijd. Kortom, Johnson had in Amerika zelf te kampen met grote politieke moeilijkheden. 14

Veel belangrijker was naar mijn mening de onoplosbare crisis in de wereldeconomie met als kernpunt de positie van de dollar, die in januari tot volle wasdom

was gekomen. In die maand, toen de VS-handelsomzet een stuk onder het normale lag en de oorlog zelf al een tekort op de betalingsbalans van een miljard dollar veroorzaakt had, vroeg Johnson het Congres nog eens drie miljard ter bestrijding van de 25,7 miljard, de allernoodzakelijkste onkosten voor Vietnam.¹⁵ Het is een grondregel dat elk land begrensd is in zijn mogelijkheden, en 'na Tet' was het spookbeeld voor menige machtige Amerikaanse bedrijf dat de procedure Vietnamese pool zou leiden tot nog grotere inflatie in eigen land, tot devaluatie van de dollar en een ernstige verzwakking van de Amerikaanse economische en politieke posities elders in de wereld. De Wall Street Journal gaf op 23 februari een kernachtige weerspiegeling van deze ongerustheid: "... de logica van het slagveld wijst erop dat de Verenigde Staten met geweld uit een onhoudbare stelling gedreven kunnen worden... Wij geloven dat de regering verplicht is te erkennen dat er geen strijd en geen oorlog bestaat die iedere prijs, hoe ruineus ook, rechtvaardigt. En de oorlog in Vietnam kan op een grandioze mislukking uitlopen eenvoudig omdat de zaak bezig is van binnenuit in elkaar te zakken." 16

Tot ver in maart delibereerden de president en zijn raadslieden over het verzoek van Westmoreland om 206.000 man aan nieuwe troepen, en Johnson herhaalde in het openbaar zijn overtuiging dat "we bezig zijn de oorlog te winnen".¹⁷ De Wall Street Journal beschreef de dreigende vooruitzichten van een 'oorlogsbelasting', maatregelen om een 'censuur in te stellen' en dergelijke.¹⁸ Maar zijn voornaamste adviseurs, die nauw met Wallstreet verbonden waren, zeiden Johnson op de uitwerking die dergelijke drastische maatregelen op het afvloeien van het goud en de dollarcrisis, twee proble-

Het Medisch Comité Nederland-Vietnam ontving in de maand maart giften van:

f 10,- van H.J.R.-R.; W.E.S.-S.; C.F.v.D.; J.D.K.; H.W.H.v.d.B.; C.P.; I.W.; R.B.; E.v.E.B.; J.H.M.v.T.; O.M.d.V.; T.P.; J.H.T.; A.S.H.J.M.; W.K.M.-G.; H.T.H.J.S.; R.N.J.C.; L.H.; M.G.K.

f 15,- van J.v.d.M.; H.v.d.M.-W.; W.E.; H.L.; H.v.S.; P.W.S.-H.; B.D.; C.S.G.

f 20,- van E.D.-J.; P.P.S.; H.T.; P.V.; W.F.; J.B.; J.P.H.; J.S.

f 25,- van J.E.d.W.-G.; W.J.E.K.; C.A.d.B.; H.J.M.S.; G.W.D.; H.d.L.; A.; F.L.J.V.; R.J.M.M.; W.M.; H.L.; B.v.D.v.A.; A.Q.; F.V.; H.v.G.; A.L.; A.G.d.W.; H.L.; B.W.; A.D.M.E.; H.H.S.; P.E.V.; W.P.S.; H.C.v.S.; G.N.; T.J.S.B.; H.W.B.; W.M.; J.E.d.W.-G.; M.B.; G.E.G.H.; A.M.V.; F.J.J.B.

f 50,- van B.; E.E.en E.S.; E.E.; T.H.v.R.; J.P.H.; W.G.J.I.; M.H.-S.; H.d.H.; G.J.S.; H.L.

TOTAAL in maart ontvangen f 5.281,80. TOTAAL-GENERAAL per eind maart f 18.497,65. Het gironummer van het Medisch Comité Nederland-Vietnam is postgiro 8000 AMRO-Bank Amsterdam, vermeld: Medisch Comité Nederland-Vietnam. Meerdere giften blijven welkom.

Op 24 maart is een zending van 50 chirurgische dozen (waarde f 150,- per stuk) per vliegtuig uit Parijs naar het Bevrijdingsfront verzonden.

Op 6 mei is 2 ton melkpoeder (waarde f 2500,-) en een proefzending penicilline-stroop per boot verzonden naar Haiphong bestemd voor Noord-Vietnam.

In een brief van 3 mei van de Bevrijdingsfrontvertegenwoordiging in Cambodja werd de ontvangst in goede orde van de 50 chirurgische dozen bevestigd.

G.M.; V.E.R.W.; P.A.d.J.; B.J.J.A.; P.D.; H.v.U.

f 100,- van H.M.v.V.; G.R.Z.-H.; P.L.M.L.; D.v.P.; J.T.H.G.; G.d.R.; E.M.J.J.; L.Y.B.; N.v.R.

Verder: T.H.J.H. f 7,50; C'61 f 125,-; M.M. f 2,50; Med.Fac. f 102,50; H.W.F.-W. f 5,-; A.H.Z. f 30,-; G.J.F. f 16,30; E.L.H. f 30,-; A.F.H. f 150,-; C.H.v.W. f 30,-; Steunlijst H.L. f 110,-; Steunlijst H.L. f 123,50; N.N. f 250,-; C.B. f 2,50; P.F. f 40,-; N.v.R. f 30,-; G.W.S. f 7,50; G.E.K. f 5,-; J.L.S. f 5,-; M.d.M. f 1,-; J.L.M.W. f 7,50; T.T. f 200,-; A.E.K. f 6,-; P.C.B. f 1000,-.

Nagekomen verantwoording maand februari: A.v.H., J.L., G.H.-T., A.D., M.K.en U.d.J. allen f 10,-; J.W. f 15,-; P.B. f 30,-; J.W. f 5,-; O.S.-D. f 5,-; H.S. f 50,-; J.d.W. f 25,-; G.N. f 100,-; N.v.R. f 30,-; A.W. f 25,-; W.d.L. f 15,-; A.v.H.v.d.G. f 5,-; H.d.J. f 15,-.

men die hem juist die maand moeilijkheden bezorgden, zouden hebben. 19

Pas in de volgende maand verklaarde William McC. Martin, voorzitter van de Federal Reserve Board, in het openbaar dat "Amerika zich midden in de ernstigste financiële crisis bevond sinds 1931" en de bankiers van de Centrale Banken in Europa hadden al duidelijk laten blijken dat ze zekerheid wensten of het de VS ernst was met inflatie - en dat devaluatie en een wedloop op Amerikaans goud de te verwachten prijs zou zijn voor scherpe escalatie in Vietnam. 20

Tezelfdertijd werd er uit betrouwbare bron bericht, en later is daarover meer bewijsmateriaal beschikbaar gekomen, dat Johnson nog steeds, om een hoge ambtenaar te citeren "zijn hart verpand had aan een militaire oplossing", 21 en een diplomatiek compromis had verworpen. Toch kon hij zich de escalatie op volle schaal, die volgens belofte van Westmoreland in een jaar of acht de volledige overwinning zou brengen, niet veroorloven, want belangrijke takken van 'big business' noch het publiek wilden de kosten ervan en de inspanning ervoor op zich nemen. En zelfs als zij daar toch toe gebracht hadden kunnen worden, dan zou dat met de leiders van de Centrale Banken in West-Europa niet lukken. In dezelfde tijd werd er een belangrijke ambtenaar van het ministerie van buitenlandse zaken aangehaald, die zei:

"Er moet wat aan gedaan worden om de bereidheid van het publiek de oorlog te steunen te vergroten." 22 De richtlijn waar men tenslotte toe besloot en die tot nu toe de feitelijke grondslag is gebleven van de Amerikaanse politiek, houdt in een gedeeltelijke escalatie tegen een prijs die Washington zich kan veroorloven en een diplomatieke campagne over voorwaarden en omstandigheden, die niet bedoeld is om aan de onderhandelingstafel vrede te bereiken, maar om met illusies, valse hoop en beloften het geduld te verlengen van het publiek van Amerika en van de wereld met een politiek die er onmiskenbaar een is van escalatie in Vietnam.

Johnson's rede van 31 maart over het stopzetten van de bombardementen weerspiegelde al deze spanningen en deze onverenigbare doelstellingen en de subtiële poging om vele tegenstrijdige dingen op hetzelfde moment te doen. Hij praatte over "zeer beperkte bombardementen", slechts "op het gebied ten noorden van de gedemilitariseerde zone" als een voorbeeld van Amerika's "zelfbeheersing" en over "vermindering van de graad van geweld". 23

Toch kondigde hij ook een uitgebreide mobilisatie aan van 135.000 nieuwe Zuidvietnamese soldaten en tevens het zenden van 13.500 man nieuwe Amerikaanse troepen naar Vietnam. \$ 2,5 miljard extra zou er voor Vietnam uitgetrokken worden en het is vooral veelbetekend dat het enige andere onderwerp (afgezien van zijn uitspraak geen her-verkiezing na te streven) was: de monetaire crisis van de dollar en van de wereld, en de dringende noodzaak het dilemma van de betalingsbalans op te lossen. De kwesties dollar en Vietnam waren geheel met elkaar verweven.

Als tegenprestatie, zo verlangde Johnson natuurlijk, had de DRV van zijn kant overeenkomstige daden te stellen, en hij verwelkomde besprekingen "in Genève of welke andere geschikte plaats ook". 24 Evenwel maakte hij duidelijk dat het het Amerikaanse hoofddoel was de beweerde invasie door het Noorden in het 'Zuiden' tot stilstand te brengen en de afscheiding van het 'Zuiden' te handhaven, waarin naar hij voorgaf, voorzien was door de Overeenkomst van Genève. 25

Zo begon er een verdraaiing van zowel de feiten als de geschiedenis die, welbewust en zo bedoeld, de mogelijkheid van ernstige onderhandelingen uitsloot en de VS een tijd van respijt bezorgde om de oorlog te velde te verheugen, en een nieuwe poging militair de over-

winning te behalen kon worden ondernomen.

DE ESCALATIE VAN DE OORLOG, APRIL-OKTOBER 1968

De 'bom-stop' was een truc om tijd te winnen om de oorlog te verheugen, om politieke problemen thuis op te lossen en om de mensen uit de Europese geldwereld gerust te stellen. Door serieuze diplomatieke onderhandelingen uit te stellen kon gedeeltelijk hetzelfde worden bereikt. Daarom begon men veranderingen aan te brengen in wat Johnson op 31 maart uitdrukkelijk of tussen de regels door gezegd had en de nadruk te leggen op voorwaarden voor vrede, die het bereiken ervan alleen maar verder naar de toekomst verschoven. De niet meer te bombarderen gebieden werden nu vastgesteld op die ten noorden van de 20e breedtegraad, of wel meer dan 200 mijl voorbij de gedemilitariseerde zone, en de VS kwam al gauw terug op zijn bereidheid om in elke 'geschikte plaats' onderhandelingen te voeren. Na veel uitstel, in welke tijd Washington talrijke plaatsen voorstelde waar de DRV geen ambassade had, hetgeen in Washington zuiver als propaganda werd gezien, kwam er door het nemen van Parijs een eind aan alle verdragingsmanoeuvres over het zoeken van een onderhandelingsplaats. 26

Volgens de meest bescheiden officiële gegevens van de VS, waren er in februari 2090 aanvalsvluchten tegen de DRV, 3593 in mei en 3378 in augustus - met een totaal van 32.474 in 1968 tegenover 24.083 in 1966 en 37.638 in 1967. 27

Maar minister van defensie Clark Clifford verklaarde op 28 mei dat het aantal "aanvalsvluchten draaide om de 10.000 per maand" of wel het dubbele van het niveau van maart. 28

Het aantal in Vietnam gebruikte B-52's, waarvan elk 30 ton bommen vervoert, nam toe van 10.000 aanvalsvluchten gedurende de twee jaar van juni '65 - juni '67 tot 15.000 in de eerste negen maanden van 1968 en dan vrijwel alle in het Zuiden. Tactische vluchten gingen in het Zuiden onverflauwd door op een peil van 18.000 tot 21.000 per maand, met een toenemend gebruik van fragmentatiebommen. 29

Een veel nauwkeuriger maatstaf voor de verheuging van de oorlogvoering geeft het tonnage neergeworpen bommen. De ambtelijk verstrekte informatie over dit onderwerp is echter van nog veel algemener aard. Gedurende de hele Koreaanse oorlog, dus over een tijdspanne van drie jaar, gebruikte de VS een totaal van 698.000 ton aan luchtmachtmunitie en bommen, en verwoestte praktisch alle strategische doelen in Noord-Korea binnen vier maanden. Van februari '65 tot eind juli '68 wierp de VS 2.581.876 ton bommen, raketten e.d. neer op de DRV alleen, een gemiddelde van 61.400 ton per maand. In het begin van 1969 bereikte de consumptie van bommen en luchtmachtmunitie een record van 129.000 ton per maand over heel Vietnam, en de betrekkelijke constantheid van het aantal tactische vluchten in het Zuiden in aanmerking genomen, moet de bewering van de DRV dat het tonnage dat na maart 1968 ten noorden van de 17e breedtegraad werd neergegooid sterk toenam, volkomen ernstig worden genomen. 30

Te velde werd het Amerikaanse militaire offensief na Johnson's 'vredes'-redevoering van de 31e maart geïntensiveerd, om te beginnen met de grootscheepse 'Operatie Volledige Overwinning' begin april in het IIIde Corps gebied. De zesde mei, vier dagen voor de besprekingen in Parijs tussen de VS en de DRV begonnen, ging van het Amerikaanse militaire hoofdkwartier in Saigon het bevel uit aan alle commandanten te velde om een 'totaal' offensief te beginnen, voornamelijk met de opzet de krachtsverhouding in de zomerperiode zo te veranderen dat het de VS mogelijk was met de

DRV te onderhandelen vanuit een positie van beslissen-de militaire superioriteit. 31

Er was niets geheim aan al deze militaire feiten, die iedereen zonder moeite uit Amerikaanse bronnen kon reconstrueren, en deze feiten vertelden meer over de Amerikaanse bedoelingen dan de 'zelfbeheersing' die ze van het NBF en de DRV verlangden. In feite vroeg de VS de Vietnamese verzetsbeweging tegen de Amerikaanse invasie om vage beloften van welwillendheid aan te nemen in ruil voor zelfbeheersing aan Vietnamese kant, en Washington hoopte gedurende de tussentijd zijn posities te consolideren en militaire voordelen te behalen waar ze maar te behalen waren. De premissen van de Amerikaanse politiek en diplomatie werden zeker niet verzacht. Clifford maakte volkomen duidelijk dat er veel tijd voor nodig was om in Saigon een levensvatbaar politiek alternatief voor het NBF te scheppen, één dat op een goede dag in de verre toekomst de Amerikaanse troepen zou kunnen vervangen. 32

Een week voor het begin van de ontmoetingen in Parijs verklaarde het ministerie van buitenlandse zaken dat het onder geen voorwaarden een coalitie zou aanvaarden tussen het NBF en enig bewind in Saigon - een goede aanwijzing hoe vrij Saigon is om over zijn eigen lot te beslissen. De dominotheorie moest weer komen opdraven om afgematte congresleden die nu meer geneigd tot een vredesoplossing zouden kunnen zijn, angst aan te jagen, en deze hele periode door waarschuwde Washington de DRV en het Front om geen 'voordeel te trekken' uit de Amerikaanse 'zelfbeheersing'.

Toen de Vietnamese ontruiming van de onmiddellijke omgeving van Khe Sanh aangevoerd werd als een voorbeeld van Vietnamese goede wil, maakte Washington daartegen bezwaar. 33

DE BESPREKINGEN IN PARIJS, MEI-NOVEMBER 1968

De VS zag de Parijse ontmoetingen als een uitlaatklep voor de stijgende binnen- en buitenlandse politieke druk, zelfs terwijl ze de oorlog verhevigden. Zij kozen direct als tactiek het op een zijspoor brengen van de discussies door historische verzin-sels ter tafel te brengen die niets met de feiten uit te staan hebben en door eisen te stellen die nauwelijks van algehele Vietnamese overgave verschilden en voor onderhandeling niet in aanmerking kwamen. Onder die omstandigheden was er geen voortgang mogelijk, maar waar het om gaat is dat ook geen voortgang nagestreefd werd, want de VS trachtte nog steeds het lot van Vietnam op het slagveld te bepalen. Omdat de Amerikaanse positie in Parijs in essentie tot nu toe onveranderd is gebleven, is deze essentie een nader onderzoek waard.

Het is kenmerkend voor elk diplomatiek verdrag dat geen van zijn onderdelen bindend zijn tenzij het in zijn geheel geëerbiedigd wordt. De VS heeft de overeenkomst van Genève niet getekend; ze weigerde te stemmen vóór de Conferentie-resolutie van 21 juli '54 en de regering Diem was er vierkant tegen. De VS saboteerde, zoals elke objectieve onderzoeker volledig gedocumenteerd kan aantonen, de Conferentie van Genève vanaf zijn eerste opzet en deden alles wat in hun vermogen lag om zijn resultaten te ondermijnen. De VS trachtte meteen een blijvende verdeling te bewerkstelligen van Vietnam langs de lijn die in de Overeenkomst van Genève met zoveel woorden aangeduid was als een "voorlopige militaire demarcatielijn", waarvan het bestaan voorwaardelijk verbonden was aan het nakomen van de kern van het gehele akkoord, wat voor een verdrag normaal is. 34

Die demarcatielijn had, zoals duidelijk vastgesteld dient te worden, betrekking op de DRV en de Fransen,

en niet op het marionettenregime van Saigon, dat de geldigheid van het begin af had geloofd. Toen de Fransen, onder druk van de VS hun verantwoordelijkheid om het verdrag te honoreren lieten vallen, toen kwam eveneens de wettelijke verantwoordelijkheid van de DRV te vallen. Tot zover de feiten.

Ook is het een feit dat de overeenkomst van Genève nergens verwijst naar een entiteit genaamd 'Zuid-Vietnam' of 'de Republiek Vietnam', en men doet de geschiedenis eenvoudig geweld aan door te beweren dat het gaan naar het zuiden van een Vietnamese die ten noorden van de willekeurig gekozen 17e breedtegraad woont, een buitenlandse invasie, om niet te spreken van een internationale agressie, is. Gedurende de Amerikaanse Burgeroorlog hebben de aanvoerders in Washington alle vraagstukken over onderdaanschap en identiteit opgelost op een manier die precies past bij de tegenwoordige toestand in Vietnam en ten volle de wettelijkheid onderschrijft van de steun van heel het Vietnamese volk tegen een invallend Amerikaans leger en de daarvan geheel afhankelijke plaatselijke huurlingen, die de Fransen niet minder trouw gediend hebben in hun koloniale oorlog tegen de eigen mensen. Kortom, de enige agressors, waar ook in Vietnam, zijn op grond van zowel de algemene aanvaarde opvattingen over nationaliteit, als van de doelstellingen en voorwaarden van de Overeenkomst van Genève, de niet-Vietnamezen. Vietnamezen kunnen nooit beschouwd worden als buitenlanders in hun eigen land.

Zodra Harriman in Parijs was aangekomen begon hij de aard en de bedoeling van de Overeenkomst van Genève provocerend in twijfel te trekken, hopend dat Amerika zijn 15 jaar oud doel van een blijvende verdeling zou kunnen bereiken. Terwijl de afgezanten van de DRV op correcte wijze betoogden voor het nakomen van de oorspronkelijke doelstellingen en de geest van de Overeenkomst, dat wil zeggen streven naar het verkrijgen van eenheid, onafhankelijkheid en vrede in Vietnam, dat beschreven was als reikende van de negende tot de 22e breedtegraad, ging de VS koppig door met enkele details uit hun verband te rukken en te verdraaien.

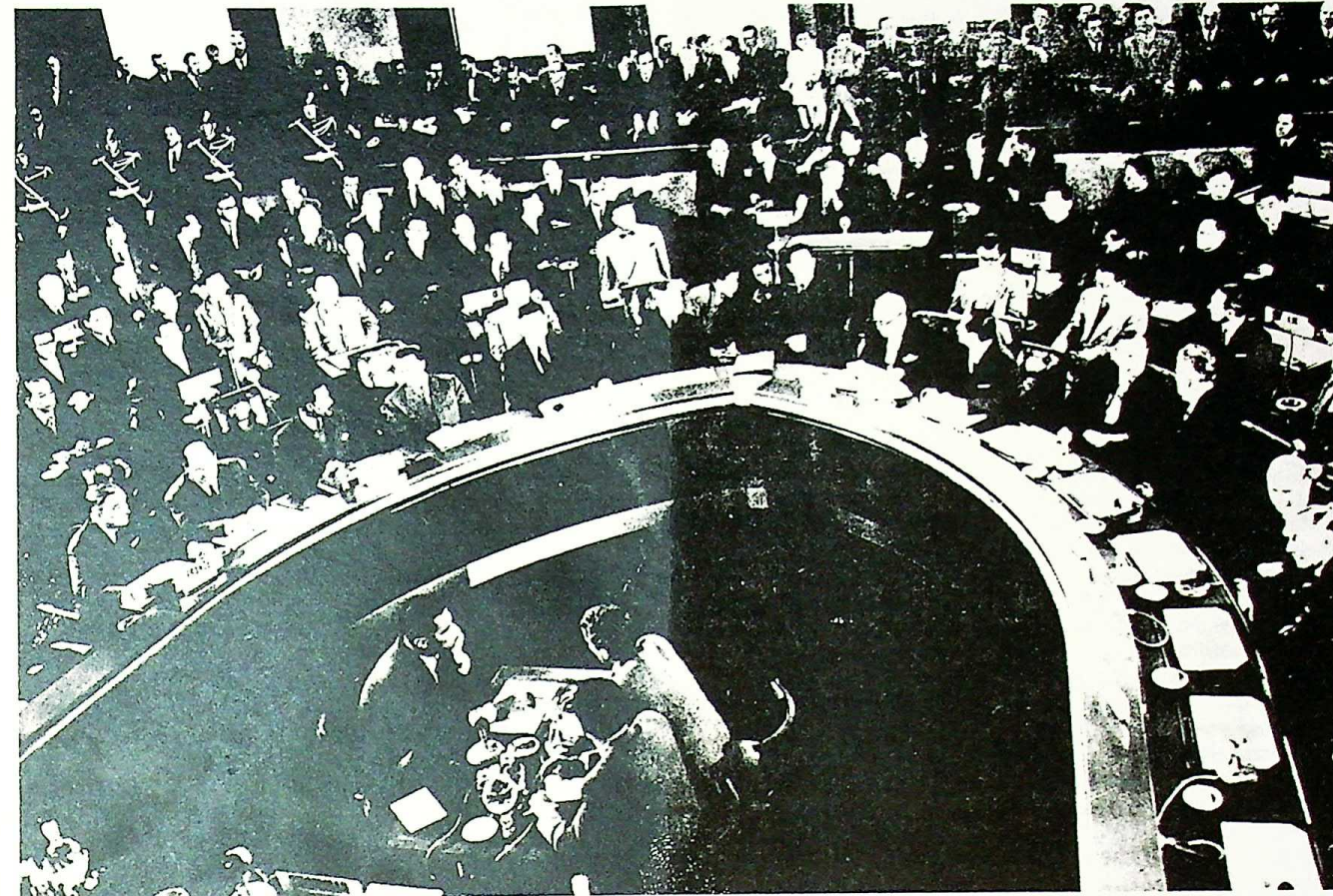
De artikelen 19 en 24 bleken tot Harriman's favorieten te behoren, en hij beweerde, zonder ze in hun geheel te citeren, dat de DRV ze geschonden had. De ernst van de VS in Parijs kan nagemeten worden aan het feit dat ze zelfs het lef hadden te zinspelen op artikel 19, dat luidt:

"Er mag geen militaire basis onder bevel van een buitenlandse mogendheid worden opgericht in de hergroeperingszone van geen van beide partijen; de twee partijen zullen verzekeren dat de zones die hun toegewezen zijn niet tot enig militair bondgenootschap zullen behoren..."

Artikel 24 luidt:

"De gewapende strijdkrachten van beide partijen zullen de gedemilitariseerde zone en het territorium onder militaire controle van de andere partij eerbiedigen, en zullen geen daden begaan en geen operatie ondernemen tegen de andere partij en zullen zich niet bezig houden met blokkade van enige soort in Vietnam. Voor de doeleinden van dit artikel houdt het woord 'territorium' ook in de territoriale wateren en het luchtruim." 35

Deze clausules waren zeer bewust zo opgesteld om staten als de VS in te tomen, maar geschonden werden zij door de VS. Nu iedereen de Overeenkomst van Genève kan lezen en de officiële Amerikaanse stellingname kan weerleggen, is het duidelijk geworden dat het doel van zulk een diplomatieke stellingname is te trachten de critici in eigen land te sussen en gelijktijdig een voortijdige overeenkomst te voorkomen, die de zwakte van het Saigon-regime en de mislukking van het Amerikaanse expeditieleger in Vietnam zou

Conferentie van Genève 1954

blootleggen.

Tegen het eind van de eerste maand van besprekingen waren steeds meer Amerikanen zich gaan realiseren dat voor de VS de functie van de Parijse ontmoetingen was de oorlog voor het eigen diep ongelukkige en in de war gebrachte volk te rechtvaardigen. Een pientere politieke waarnemer van de New York Times beschreef Johnson's twee maanden oude strategie aldus: "Het was in de eerste plaats om thuis respijt af te kopen om overzee de militaire en diplomatieke gevechten van de oorlog te kunnen voeren, dat Johnson de raad van de 'duiven' aannam van tenminste een gedeeltelijke bombardementstop... Tot dusver heeft deze tactiek beter gewerkt dan hij had durven hopen. De bittere controverse is bedaard en de politieke kandidaten zijn tot zwijgen gebracht." 36

In feite zijn alle Amerikaanse beweringen over zaken van wettigheid en geschiedenis van dezelfde aard geweest, variërend van "DRV-agressie... tegen Zuid-Vietnam" tot de mythe dat het Saigon-regime een "het volk vertegenwoordigende en grondwettige" regering was. 37

Passend bij zulk cynisme was de consequente Amerikaanse poging een regeling in Parijs te treffen die zou handelen over zuiver militaire in plaats van politieke aspecten en die de oorlog op een peil zou stabiliseren zo dat de VS er zowel militaire overwinning als permanente verdeling van kon hopen te verkrijgen. Slechts in deze samenhang kan men iets begrijpen van de schijnbaar ongrijpbare Amerikaanse politiek ten aanzien van een bombardementstop boven de hele DRV en van het Amerikaanse aandringen op 'wederkerigheid'. De Amerikaanse definitie van wederkerigheid was als een spiegel met vele vlakken waarin het beeld steeds verandert, maar het doel ervan was om een concrete militaire winst op de Vietnamezen te boeken, zelfs terwijl de VS de oorlog verhevigde. Zoals Aviation Week half augustus berichtte: "het peil van de com-

munistische activiteit in het terrein is laag gebleven sinds hun doodgeboren, beperkte offensief tegen Saigon in begin mei." 38

Was dat het doel van de Amerikanen, dan zou het feit dat de Vietnamezen sinds de Parijse besprekingen begonnen zijn, bezig zijn de weg militair te effenen voor werkelijke diplomatieke vooruitgang, algemeen en openlijk bekend zijn.

Op 26 juni verklaarde Cyrus Vance dat de VS een of ander teken van 'wederkerige vermindering van de activiteiten' wenste. "Dit zou de facto kunnen, maar ook door een of andere aanwijzing, direct of indirect, dat zo'n stap wordt ondernomen." Aangezien de Vietnamezen reeds een dergelijke gevechtsvermindering toonden, terwijl de Amerikanen hun oorlogsinspanning opvoerden, beschouwden vele Amerikaanse journalisten de Amerikaanse houding spoedig als een cynische poging de Vietnamezen te verzwakken en hun goede vertrouwen uit te buiten. Deze conclusie was onvermijdelijk op grond van feiten, want de Amerikaanse pers was vol berichten dat de Vietnamese oorlogsvermindering direct verband hield met het overleg in Parijs. Overtuigd dat hun eerste manoeuvre geslaagd was, vergrootte de VS zijn eisen betreffende een feitelijke militaire overgave - genaamd 'de-escalatie' - waarna de VS zich wilde verwaardigen politieke problemen te gaan bekijken. 40

De werkelijke bedoelingen van de VS werden geopenbaard in zijn eigen militaire acties en in het Johnson-Thieu communiqué van 20 juli, die een duidelijke aanwijzing voor de Amerikaanse diplomatieke strategie vormden. De tijdelijke rustpauze, verklaarden Johnson en zijn onderhorige, was eenvoudig het voorspel tot een groot nieuw Vietnamees offensief dat binnen twee maanden verwacht werd - en dit offensief rechtvaardigt het voortgezette bombarderen van de Democratische Republiek Vietnam. Ze eisten een permanen-

te verdeling, geheel volgens de lijn van de Amerikaanse verdraaiingen van de Overeenkomst van Genève, en nodigen elementen van het Bevrijdingsfront uit zich over te geven en geregeerd te worden onder Thieu's 'grondwet'. Onder geen enkele omstandigheid, herhaalde Johnson, zou de VS een coalitie aanvaarden in Saigon. Wat de Amerikanen nu vroegen, was niet slechts terugtrekking van alle Noordvietnamese strijdkrachten, maar eveneens van alle 'subversieve' (strijd)krachten. Aangezien over zo'n voorwaarde herhaling ervan in Parijs, tot op de huidige dag, een betere maatstaf van de Amerikaanse bedoelingen. 41

Midden juli op zijn laatst had een verschuiving plaats van het Amerikaanse standpunt inzake 'wederkerigheid' namelijk van de Vietnamese acties, waarbij volledig aan hun eis was tegemoet gekomen, naar het Bevrijdingsfront-mogelijkheden waar geen sprake van kon zijn, afgezien dan van een eenzijdige overgave. De Amerikanen klaagden er niet over dat de Vietnamezen in de aanval waren, maar over het feit dat ze nog steeds in staat waren een aanval in te zetten - kortom dat ze hun enorme macht zouden kunnen gebruiken om de Amerikaanse escalatie te beantwoorden.

Johnson en Rusk ontkenen dat er enige verandering was gekomen in het Amerikaanse beleid, en, in de zin dat ze nog steeds dachten in termen van oorlog in plaats van diplomatie, en ze hadden volkomen gelijk. De schrikbeelden van een dreigend offensief van het Bevrijdingsfront, van een versterking van de strijdkrachten, van het Bevrijdingsfront als 'zuiver communistisch front' werden een voor een opgehaald. 42

Bij al deze dingen was het duidelijk dat de VS niet wilde onderhandelen met het Bevrijdingsfront, en dat ze geen politieke problemen zouden gaan bekijken voor ze genoegdoening hadden wat betreft militaire kwesties. Een betere maatstaf van de Amerikaanse vastbeslotenheid verder te gaan op basis van feiten en waarheid was Johnson's voorbereide verklaring midden augustus: "op 31 maart stopten wij 90% van de bombardementen." 43

Wij hebben, verklaarde hij eerder, "onszelf grote beperkingen opgelegd" en nu vroeg de VS enige formele verzekeringen van beperkingen van de zijde der Democratische Republiek Vietnam. 44

Beurtelings werd de realiteit van de feitelijke Vietnamese vermindering in gevechtshandelingen ontkend en werden berichten over de Amerikaanse oorlogsvermindering verzonnen, naarmate de eisen aan de Vietnamezen veranderden: er was geen twijfel mogelijk dat het overleg in Parijs voor de VS helemaal niets te maken had met de over de gehele wereld gehoorde eis, de bombardementen stop te zetten en de oorlog te beëindigen. Integendeel, Parijs gaf de VS steeds weer een alibi om ermee door te gaan.

Een andere zogenaamde 'tijdelijke rustpauze' duurde van augustus tot oktober, en ongetwijfeld kwamen er opnieuw visioenen van een militaire overwinning bij Amerikaanse generaals die het Tet-offensief begonnen te vergeten. Rusk en Harriman bleven de gevechtspauze en de betekenis van het lagere dodencijfer bagatelliseren, en ze bleven formele verzekeringen vragen dat de Vietnamezen de gevechten zouden staken in ruil voor de Amerikaanse 'zelfbeperking'. De Amerikaanse pers vermeldde de elementaire militaire feiten, "de meeste gevechten worden begonnen door de Amerikaanse troepen. De Amerikaanse inspanning is niet verminderd. In feite zijn de bombardementen in Zuid-Vietnam en in de strek van Noord-Vietnam tussen de 17e en 19e breedtegraad even hevig als altijd." 45 "Geen van onze operaties zijn verflauwd", verklaarde een hogere Amerikaanse officier. 46 Niemand loochende het Vietnamese vermogen terug te slaan of ontkende dat hun militaire acties vele maan-

den defensief waren geweest. Johnson kon gewoon niet door blijven gaan met de deugdelijk bewezen realiteiten te ontkennen en de dag van de verkiezingen naderde met een zekere nederlaag voor de Democratische Partij tenzij er iets voor Humphrey gedaan kon worden. Johnson's aankondiging van de bombardementsstop op 31 oktober was puur politiek gemotiveerd, want de politieke en militaire situatie in Vietnam was niet anders dan ze al maanden was geweest. En terwijl hij nu wel bereid was het Bevrijdingsfront toe te laten in de Parijse conferentiezaal, hechtte Johnson geen politieke betekenis aan dat feit - een bewering die we letterlijk dienen op te vatten.

Washington was niet bereid zijn diplomatieke voorwaarden te veranderen, maar wenste, evenals in de voorafgaande maanden, het Parijse overleg te gebruiken om zelf een nieuwe politieke adempauze te krijgen. "Het is zeer wel mogelijk dat zeer zware gevechten ons te wachten staan", verklaarde Johnson ook, heel wat eerlijker. 47

Rusk's persconferentie de volgende dag onthulde meer van de Amerikaanse houding: de schuld van de oorlog werd helemaal aan 'Hanoi' gegeven, waarop een beroep werd gedaan zich uit het zuiden terug te trekken, als voorwaarde voor vrede. Toen er gewezen werd op de vage toespelingen die hij maakte over 'de-escalatie' en verzekeringen van de Democratische Republiek Vietnam, antwoordde Rusk ontwijkend: "Mijn beste advies wat dat betreft, is afwachten." 48

NOVEMBER 1968 - JANUARI 1969: WEER ESCALATIE

De oorspronkelijke weigering van het Thieu-regime om het Parijse overleg bij te wonen met de DRV en het Bevrijdingsfront, is interessanter vanwege de vastbesloten wijze waarop de VS dit wenste op te lossen, evenals de hele kwestie van de toekomst van dat regime, dan vanwege de geringe vertraging in het overleg, die deze weigering veroorzaakte. In ieder geval was er geen vooruitgang te bereiken, want de VS veranderde hun diplomatieke houding niet met de formule 'julie kant onze kant' die het Bevrijdingsfront in staat stelde aanwezig te zijn aan de onderhandelingstafel. Daaropvolgende Amerikaanse haarkloverijen over de vorm van de tafel onthulden dat zelfs als Thieu volkomen inschikkelijk was geweest, de VS ijverig bezig was protocol te gebruiken om de voortgang van de conferentie te belemmeren.

Het is een maatstaf van de werkelijke eerbied van de VS voor de soevereiniteit van het Saigon-regime, en de Vietnamese oorlog als iets anders dan een Amerikaanse interventie in de zaken van Vietnam, dat minister van defensie Clifford het op 18 november volkomen duidelijk maakte dat, als Thieu geen delegatie naar Parijs zou sturen, de VS gereed was zonder Saigon verder te gaan. Ironisch genoeg zou zo'n stap veel duidelijker hebben getoond dat 'onze kant, jullie kant' in feite betekent Amerikanen versus Vietnamezen, de essentie van de Vietnamese strijd sedert 1954. Maar Thieu, die de grenzen van het Amerikaanse geduld kende, stuurde Ky naar Parijs, al was het alleen maar om hem te verhinderen een staatsgreep in Saigon te beramen. Toch bleven de Amerikaanse onderhandelingspunten hetzelfde: terugtrekking van de Noordvietnamese troepen, permanente verdeling volgens de gedemilitariseerde zone, en geen coalitie met het Bevrijdingsfront en, feitelijk, de vrijwillige verduwing van het Front. 49

Niemand verwachtte dat er bij zulke Amerikaanse eisen vooruitgang geboekt zou worden, en voor de VS brachten de gesprekken dezelfde eenzijdige verlichting van interne- en wereldpersie tegen de politiek van

militaire escalatie. Voor de VS was dat het doel van Parijs.

Officieuze berichten uit Saigon onthulden dat gedurende de laatste maanden van 1968 niet minder dan 50.000 man Vietnamese strijdkrachten zich hadden teruggetrokken uit hun vooruitgeschoven posities, en dit werd in de Amerikaanse pers alom geïnterpreteerd als een nieuw voorbeeld van de 'wederkerigheid' die Washington vroeg. Terwijl ze de cijfers ontkennden, gaven hoge Amerikaanse ambtenaren op 12 november en de volgende twee maanden toe, dat de Noordvietnamezen en het Bevrijdingsfront zich op grote schaal terugtrokken in antwoord op de bomstop. Tezelfdertijd, op 12 november, kondigde Clifford Amerika's bedoelingen aan: "Denk eraan dat de oorlog in Zuid-Vietnam nog steeds doorgaat. Generaal Abrams volgt zijn instructies op. Hij handhaaft een constante, intensieve druk op de vijandelijke strijdkrachten." 50

Verduidelijkt: de VS hadden zich begeven in een groot grondoffensief.

"Sinds de bomstop", berichtte de New York Times op 14 december, "heeft de vijand slechts één aanval op bataljonsgrootte ingezet. Ter vergelijking: afgelopen maand voerden de Amerikaanse troepen 63 bataljonsoperaties uit en Zuid-Vietnam zette 664 van zulke campagnes op touw." "Zo'n poging de balans in Vietnam door te laten slaan ten gunste van een schikking in Parijs, moet vroeger of later wel een reactie ten gevolge hebben", zo waarschuwde deze krant.

Hieruit bleek, zo werd eraan toegevoegd, hoezeer de Amerikanen hechten aan een 'militaire oplossing' en dat zou 'de kans op vrede door onderhandelingen kunnen saboteren'. De maand daarop voerde de VS het aantal van zijn operaties op bataljons-niveau met 21 op, Saigon met 180. 51

De feiten die we over de escalatie in de luchtoorlog beschikbaar hebben, zijn algemener. Een piloot in Thailand werd door hoge Pentagon-autoriteiten berispt, omdat hij in december had toegegeven dat "wat ons betreft, de zaken net zo gaan als normaal. Ik vlieg nog steeds zes dagen per week, soms zelfs zeven. Het gaat net zo als vroeger, alleen mikken we nu op een ander adres." 52

De luchtaanvallen op Laos namen enorm toe en tegen de jaarwisseling was het verbruik van vliegtuigmunitie op 129.000 ton per maand gekomen, gelijk aan het hoogste cijfer van de hele oorlog. Alleen in december werden in Zuid-Vietnam al 18.600 vluchten uitgevoerd, en de verkenningsvluchten boven Noord-Vietnam - met af en toe 'defensieve' aanvallen vanuit de lucht - werden voortgezet. 53

HET DILEMMA VAN HET REGIME IN SAIGON

De Amerikaanse weigering om op realistische basis een beëindiging van de oorlog door onderhandelingen te overwegen, hing niet alleen samen met het instinctieve vertrouwen op de wapens, maar ook met het diepgaande pessimisme in Washington wat betreft de

politieke toekomst en de levenskrachtigheid van het Thieu-bewind. Die afwezigheid van plaatselijke politieke bondgenoten van enige betekenis voert bij de VS de vrees, dat - als een diplomatieke overeenkomst zou leiden tot terugtrekking van Amerikaanse troepen - op den duur de overwinning van het Bevrijdingsfront op geen enkele manier vermeden zou kunnen worden. De Verenigde Staten gaan er stilzwijgend van uit, dat het Bevrijdingsfront het enige effectieve, echte en geloofwaardige politieke alternatief voor de huidige Amerikaanse bezetting vormt.

Het Tet-offensief heeft op wel zeer dramatische wijze bewezen hoe zwak de structuur, die de Verenigde Staten als alternatief voor het Bevrijdingsfront hanteerden, na de achtereenvolgende regimes in Saigon was geworden. Details over voortdurende corruptie en bureaucratie onbekwaamheid bleven het hele jaar 1968 uit Saigon naar buiten komen. Dat varieerde van de stijgende prijs voor visa tot het opiumsmokkelcomplot van Nguyen Cao Ky in 1963-64. De desertie-cijfers in het leger van Saigon stegen gedurende de eerste helft van 1968 met tenminste een kwart en waarschijnlijk nog aanzienlijk meer. De decadentie van het leven in Saigon onder de druk van de Amerikaanse invasie; de omkoopbaarheid van de rechtse, op corrupte wijze verkozen 'Grondwetgevende Assemblée'; de steun van het regime voor de landeigenaren tegen de boeren - dit alles en nog veel meer was voor iedereen duidelijk te zien en te lezen. 54

Washington was hiervan natuurlijk op de hoogte. In augustus beschreef generaal Edward Lansdale (een van de belangrijkste beleidsfiguren van het Amerikaanse avontuur in Vietnam) tegenover Washington de totale afhankelijkheid van de VS van het regime in Saigon: het totale gebrek aan representativiteit van de overheersende gevoelens van het Vietnamese volk bij dit regime; en de veel grotere eerlijkheid en efficiency van de administratieve structuur van het Bevrijdingsfront in de provincies vergeleken met die van Saigon. Keer op keer werd Washington ervan op de hoogte gesteld dat de oorlogsmoeheid steeds bredere gedeelten van de Vietnamese maatschappij ging bestrijken, zelfs de lagere officieren, en dat vrede hun allesoverheersende verlangen was. 55

De 'Republiek Vietnam' bestond inmiddels in feite nog steeds uit intrigerende klikjes van officieren. Om een verslag in het Wall Street Journal aan te halen, "...de regering is nog steeds een zelfzuchtige elite met weinig gevoel voor nationale doelstellingen. De Vietnamese functionarissen zijn in hoofdzaak geïnteresseerd in de 'goudstroom' van Amerikaanse hulp, die het regime in stand houdt en die velen verrijkt." 56 Dit oordeel, dat typerend was en minder streng dan gerechtvaardigd zou zijn, werd iedere keer bevestigd wanneer de met elkaar concurrerende klikjes van officieren in Saigon elkaars leden weer eens arresteerden, zoals in begin oktober. En dit leidde tot het steeds verder ondergraven van de Amerikaanse mythe dat Saigon de toekomstige regering van Zuid-Vietnam zou kunnen vormen, maar dat het Bevrijdingsfront slechts een werktuig van buitenlandse machten was.

Voor mannen als Thieu hangt de toekomst volledig af van de oorlog en het voortduren van de Amerikaanse

ADVERTENTIE-FONDS

We ontvingen de volgende giften:

F.L.A.M.v.G. te H. f 5,-; W.d.B. te A. f 25,-; J.G.C. te A. f 5,-; T.K. te D. f 5,-; P.H. te U. f 5,-; P.J.M.V. te N. f 5,-; M.V.-M. te d.B. f 5,-; H.d.S-R. te A. f 5,-; J.J.H. te A. f 5,-.

Totaal verantwoording f 65,-. Ter begeleiding van het tweede nummer Indonesië Informatie werd een advertentie geplaatst in Vrij Nederland. Giften blijven welkom op giro 1281198 tnv Vietnam Bulletin, onder vermelding ADVERTENTIEFONDS.

bezetting van Vietnam. Zijn poging van begin november om de toelating van het Bevrijdingsfront tot de Parijse onderhandelingen te blokkeren, was gebaseerd op de diepgaande angst die hij en zijn trawanten koesteren voor hun persoonlijke toekomst. En zelfs als hieruit bleek hoe weinig Amerika zich van Thieu's autonomie aantrekt, mag er nog geen twijfel over bestaan dat de generaals in Saigon ook in de toekomst zullen proberen vredesonderhandelingen te ondermijnen, als dat nodig mocht blijken. Daarin kunnen ze uiteraard niet slagen, tenzij de Verenigde Staten dat heimelijk willen, en op dat moment zou de mythe van Saigon als onafhankelijke eenheid en als vrijheidsbeperkende factor voor Amerika, wel weer eens op cynische wijze in het leven kunnen worden geroepen. In november was dat niet het geval, en Thieu heeft zichzelf in Amerikaanse ogen wellicht in de positie geplaatst dat hij vervangen moet worden, wanneer het Washington ernst met de vrede zou worden. 57

Gedurende het grootste deel van 1968 en 1969 zijn Thieu's pogingen tot 'hervorming' in de gebieden die hij beheerst, voornamelijk gericht geweest op het elimineren van zijn leidende tegenstanders onder de middenklassen en de patriotische groepen die in toenemende mate inzien dat een brede coalitie met het Bevrijdingsfront een prealabele voorwaarde voor vrede is. Vandaar de arrestatie van honderden Boeddhisten in februari, het verbieden van de geweldig populaire 'pacifistische' muziek van Trinh Cong Son in diezelfde maand, het arresteren van Dzu de vorige zomer, de opheffing van tien kranten in Saigon vorig jaar november, en de nog steeds voortdurende gevangenhouding van naar schatting tienduizenden Vietnamese burgers. 58 Aangezien dergelijke acties de bevolking alleen maar heviger tegen Thieu en zijn sponsors in het geweer brengen, zijn de Verenigde Staten tijdens de onderhandelingen in Parijs voortdurend bang geweest voor de politieke consequenties van vrede tot bijna elke prijs, maar vooral voor werkelijke gelijkheid en zelfbeschikking in de Zuidvietnamese politiek zonder de controlerende aanwezigheid van Amerikaanse troepen.

Tot er een sterker regime in Saigon naar voren komt, of tot de VS zijn fundamentele doelstelling om iedere toekomstige regering te domineren, loslaat, is het niet waarschijnlijk dat Amerika wezenlijk zal afwijken van zijn tegenwoordige militaire doelstelling van een permanente verdeling van Vietnam, om een werkelijke politieke regeling te bereiken. Staatsgrepen en verdere instabiliteit onder de generaals in Saigon zouden er echter toe kunnen leiden dat de VS zijn militaire hersenschim eerder opgeeft. Veel Amerikaanse officieren in Vietnam beschouwen de bombardementen als een middel om de generaals in Saigon de tijd te geven om hun leger en hun politieke infrastructuur op te bouwen. Die strategie is mislukt. Tegen het eind van de winter schatte een hoge Amerikaanse provinciale adviseur in een dichtbevolkte provincie die voor 70 procent onder controle van de regering wordt beschouwd, dat in een werkelijk vrije verkiezing iedere anti-regeringskandidaat zou winnen. "Er is een grote mate van verlangen naar vrede in dit land", verklaarde een ander. "Voor de vrede zijn betekent dat je communist bent." 59 Deze mate van succes heeft geleid tot diepgaand pessimisme in Washington. "Het fundamentele probleem blijft het bereiken van permanente controle over het hele land door de Zuidvietnamese regering", verklaarde de minister van defensie Melvin Laird vorig jaar maart tegenover het congres. 60

Minister van buitenlandse zaken William P. Rogers sprak op 21 april in gelijke zin, toen hij het niet alleen had over het opbouwen van het leger van Saigon, maar ook over "het geven van een dergelijke hoge prioriteit aan de ontwikkeling van de politieke eenheid van het land." 61

Sinds 1954 is het de Verenigde Staten voortdurend

mislukt dat onbereikbare doel te halen.

ESCALATIE VAN DE CHEMISCHE OORLOGVOERING EN DE OORLOG TEGEN DE BURGERBEVOLKING

Hoewel de cijfers over de omvang van de Amerikaanse ontbladeringsacties niet altijd met elkaar kloppen, is het wel zeker dat het gebruik van herbiciden sinds 1962 enorm is toegenomen tot het produktievermogen van de Amerikaanse industrie volledig was uitgeput. Het is de industriële capaciteit, en niet het beleid, die een nog sterkere escalatie van het gebruik van anti-oogst- en ontbladeringschemicaliën heeft verhindert. Begin 1968 werd de nationale produktie van 2,4,5-T in zijn geheel naar Vietnam verscheept, en van het belastingjaar 1966 tot het belastingjaar 1967 stegen de Amerikaanse uitgaven voor herbiciden in Vietnam van \$ 12,5 miljoen tot bijna \$ 100 miljoen. Gedurende het voorjaar van 1968 begon het Pentagon contracten te gunnen voor grote nieuwe fabrieken om aan hun behoefte te kunnen voldoen, en als die klaar zijn, zal de ontbladering in Zuid-Vietnam opnieuw gaan toenemen. 62

De cijfers die het Pentagon zelf geeft over de omvang van de gebieden in Vietnam die met herbiciden zijn bewerkt, kloppen niet met de bedragen die voor de aankoop van de benodigde stoffen worden uitgegeven en met de capaciteit die deze chemicaliën hebben om plantengroei te vernietigen. Het Pentagon beweert in 1964 22.000 hectare te hebben ontbladerd, in 1967 0,6 miljoen hectare, en in 1968 0,52 miljoen hectare. Daarnaast beweert het Pentagon in 1964 4000 hectare oogstgebied te hebben bestoven, in 1967 88.000 hectare en in 1968 slechts 35.000 hectare. Andere officiële cijfers over de gebieden die zijn bestoven, zijn lager en het is waarschijnlijk, dat het grondgebied dat met de aangekochte hoeveelheden zou kunnen worden bestoven, meer dan twee maal zo groot is als het maximaal toegegeven cijfer. Zeker is in elk geval dat het gebruik van herbiciden in Vietnam zal toenemen met de produktiecapaciteit, en dat de conservatieve deskundigen van de Amerikaanse regering zelf, hebben gewaarschuwd dat er lange-termijn ecologische schade wordt toegebracht, in het geval van de mangrovebossen zelfs tot een termijn van 20 jaar. 63

Met de opkomst van het massale gebruik van B52-bommenwerpers zijn nieuwe vormen van oorlogvoering tegen de burgerbevolking en zijn omgeving in zwang gekomen; vormen die zo barbaars zijn dat er in de hele geschiedenis geen precedent voor bestaat. Deze vliegtuigen opereren op een hoogte van 10 kilometer en vervoeren 108 bommen, gewoonlijk gelijkelijk verdeeld over de 500 en de 750 (Amerikaanse) ponden-types, die kraters van respectievelijk vijf en acht meter doorsnee veroorzaken. In de eerste negen maanden van 1968 zijn meer dan twee miljoen van dergelijke bomkraters in Zuid-Vietnam veroorzaakt, en eerder waren er al meer dan een miljoen veroorzaakt. In die kraters is normale plantengroei jarenlang onmogelijk. 64

In het enige officiële cijfermateriaal over de nauwkeurigheid van deze bombardementen dat binnen mijn bereik is, geeft de luchtmacht toe dat de helft van de doelen waarop werd gemikt op andere plaatsen lagen dan waar de bommen neerkwamen. Dit barbaarse wapen is dan ook een instrument voor wellustige vernietiging, een van de minst nauwkeurige die ooit zijn geconstrueerd. Het effect van de B52-toestellen op het aantal doden onder de burgerbevolking is ongetwijfeld immens, hoe moeilijk het ook is om exacte cijfers te vinden. De schatting tijdens de hearings van senator Kennedy tegen het eind van 1967, dat per jaar tot 180.000 doden onder de Zuidvietnamese burgerbevolking alleen vielen, is op dit moment ongetwijfeld veel

terwijl de publieke opinie bereid is de illusie van Washington's streven naar een eerlijke, door onderhandelingen tot stand gekomen regeling te tolereren, zijn machtige elementen op sleutelposities in de VS minder verlangend een onbeperkt uitstel te tolereren, is het probleem van de wereldeconomie niet minder kritiek en heeft het februari-maart offensief van het Bevrijdingsfront de Verenigde Staten weer veel van de in 1968 behaalde winst gekost. Nixon heeft op slinkse wijze datgene gedaan dat hem tijdswinst oplevert, en men kan van hem verwachten dat hij dat in de toekomst zal blijven doen, tot de realiteit hem geen alternatief meer zal overlaten.

De statements, veronderstellingen en doeleinden van de nieuwe VS-delegatie in Parijs zijn exact dezelfde gebleven als die van hun voorgangers, tot en met het citeren van de veel misbruikte Artikelen 19 en 24 van de Overeenkomst van Genève. Allereerst, zoals minister van buitenlandse zaken William Rogers het op 27 maart stelde, "werken we aan de militaire prioriteitspunten van mogelijke overeenkomst", en politieke vragen waren van minder belang. 76

Dit betekende dat de Verenigde Staten sinds januari hebben gestreefd naar "wederzijdse terugtrekking van alle buitenlandse troepen ('external forces') uit Zuid-Vietnam, hetgeen impliceert terugtrekking van Noordvietnamese militaire en subversieve troepen naar Noord-Vietnam." 77

Permanente verdeling langs de gedemilitariseerde zone, de ontbinding en overgave van het Bevrijdingsfront - waarschijnlijk de 'subversieven' - aan het regime in Saigon en zijn 'nationale grondwet', vormen nog steeds de kern van de Amerikaanse onderhandelingspositie. 78

Men kan precies dezelfde feitelijke en historische bezwaren tegen de Amerikaanse positie inbrengen onder

te laag. En het gebruik van B52-bommenwerpers zal nog toenemen, want in maart vroeg minister Laird om een extra \$ 103 miljoen voor de B52-operaties in Zuid-Vietnam tot aan juni 1970 - een verzoek dat de Verenigde Staten misschien slechts gedeeltelijk zullen toestaan als een zogenaamd vredelievend gebaar. 65

DE DILEMMA'S VAN DE NIXON-REGERING

De Nixon-regering kwam aan het bewind met een verzameling doelstellingen, een groot aantal problemen, en zonder duidelijke en vaste prioriteiten wat betreft het te voeren beleid. De toekomst van de Vietnamese oorlog hangt in beslissende mate af van hoe Nixon dit mengsel van factoren gaat rangschikken. Het eerste probleem was dat van de wereldeconomie, het goud en de handelsbalans, en de zaak van de binnenlandse inflatie die Nixons belangrijkste economische adviseurs terecht beschouwden als de kern van de toekomst van de dollar in de wereld. Vroeg of laat - en de kwestie van de timing is van beslissend belang - moet Nixon vergaande stappen ondernemen om de dollar te redden, of anderszins te zien hoe West-Europa nog duidelijker de Amerikaanse macht in de wereld-economie gaat overschaduwen. Tot op zekere hoogte vormt Vietnam de sleutel tot een dergelijk programma, en dat Johnson deze realiteit niet kon accepteren, leidde ertoe dat belangrijke sectoren van het grote zakenleven zich tegen zijn regering keerden. Deze groepen waren oorspronkelijk niet tegen de oorlog in Vietnam, maar zij menen dat de belangen van de wereldmacht vooral in Europa, Latijns-Amerika of elders liggen, en zij vinden Vietnam minder waard dan het nu kost. Deze op Europa georiënteerde lieden zouden er - om zuiver economische redenen - zeker toe neigen om zich tegen een drastische militaire escalatie te verzetten, zoals enkele van hun meest vertrouwde vertegen-

van Washington's aandringen op geduld, en de vooruitgang op de weg naar vrede wordt eerder belemmerd dan geholpen. Een andere verwachting, die de pers veel sceptischer beoordeelde, was dat de regering in Saigon plotseling politiek en militair beter levensvatbaar zou zijn geworden, en dat met iets meer tijd en geduld de VS redelijkerwijs kon verwachten dat Thieu uiteindelijk de grotere militaire verantwoordelijkheid van de VS zou overnemen, zonder op politiek gebied eerst toe te geven aan het Bevrijdingsfront.

"In Zuid-Vietnam is de politieke stabiliteit aanzienlijk toegenomen sinds deze regering aan de macht kwam", zo kondigde Nixon op 18 april het Wonder aan. 79 Maar een betere maatstaf voor dit verzinsel was het feit dat hij het Congres voor het fiscale jaar 1970 slechts een armzalige \$ 156 miljoen meer vroeg voor Saigon's leger.

De andere stunt is de welles-nietes-welles verwachting, dat Washington misschien eenzijdig 50.000 of meer man troepen uit Vietnam zal terugtrekken, in ruil voor een 'overeenkomstig' gebaar van het Front en de Democratische Republiek Vietnam. Johnson's regering had vroeger al zo'n gebaar overwogen om te besparen op manschappen wiens voornaamste taak bestond uit het bedienen van officieren of het beheren van de ambtelijke papierwinkel. Maar begin maart gaven Nixon en Laird een overduidelijke hint dat dit weer zou kunnen gebeuren, maar nu bij wijze van een nieuwe 'deëscalatie' van Amerikaanse kant, en Lodge blies het idee eind april weer nieuw leven in tijdens de Parijse besprekingen in de vorm van een mogelijke symbolische Amerikaanse terugtrekking, waarop de Vietnamezen dan een antwoord moesten geven. 80

Al deze zetten zijn zeer nauwkeurig in de Amerikaanse pers gebeekt.

woordigers na het Tet-offensief deden, maar zij zijn op het ogenblik geïnteresseerd in een oplossing van het conflict. Zij zijn pragmatisch en uiterst machtig. 66 Nixon staat ook onder grote druk van uiterst militaristische elementen om het defensie-budget van bijna \$ 80 miljard heel anders te verdelen. De lucht- en ruimtevaartindustrie en haar bondgenoten in het Pentagon, vooral de raketonderdelen daarvan, zijn door de Vietnamese oorlog meer dan enige andere industrie geschaad. Onder Eisenhower domineerden deze mensen in feite de Amerikaanse militaire politiek, en in het belastingjaar 1961 verbruikten zij 14 procent van het budget van het Pentagon, tegenover 10 procent in 1970, maar van dat verminderde percentage ging een veel groter deel naar vliegtuigen dan naar raketten. De luchtmacht, die in de naoorlogse periode volstrekt had overheerst, werd tegen 1968 in het budget overtroffen door het leger, en in absolute getallen, inclusief het inflatie-effect, is het bedrag dat voor research en ontwikkeling van nieuwe wapens beschikbaar is, sinds 1965 verminderd. 67

Deze mensen zijn niet zozeer voor vrede in Vietnam als wel voor een verschuiving in de financiële prioriteiten, die hen in staat zal stellen meer raketten te kopen en meer research te financieren. En omdat Nixon het defensie-budget niet sterk kan laten stijgen, zonder tegelijk de inflatie te bevorderen, is het standpunt van deze mensen, om het Wall Street Journal te citeren, "dat de oorlog snel moet worden beëindigd als hij niet snel kan worden gewonnen." 68 Omdat het winnen van de Vietnamese oorlog veel meer zou kosten, is deze machtige groep een beteugeland element. Beteugeling is echter niet noodzakelijk synoniem met vrede.

Veel veranderlijker maar niet minder belangrijk is de wereld-monetaire kwestie waarmee de Verenigde Staten vroeger of later ernstig, en zelfs beslissend, geconfronteerd zullen worden. Ook hier is de kwestie

bezetting van Vietnam. Zijn poging van begin november om de toelating van het Bevrijdingsfront tot de Parijse onderhandelingen te blokkeren, was gebaseerd op de diepgaande angst die hij en zijn trawanten koesteren voor hun persoonlijke toekomst. En zelfs als hieruit bleek hoe weinig Amerika zich van Thieu's autonomie aantrekt, mag er nog geen twijfel over bestaan dat de generaals in Saigon ook in de toekomst zullen proberen vredesonderhandelingen te ondermijnen, als dat nodig mocht blijken. Daarin kunnen ze uiteraard niet slagen, tenzij de Verenigde Staten dat heimelijk willen, en op dat moment zou de mythe van Saigon als onafhankelijke eenheid en als vrijheidsbeperkende factor voor Amerika, wel weer eens op cynische wijze in het leven kunnen worden geroepen. In november was dat niet het geval, en Thieu heeft zichzelf in Amerikaanse ogen wellicht in de positie geplaatst dat hij vervangen moet worden, wanneer het Washington ernst met de vrede zou worden. 57

Gedurende het grootste deel van 1968 en 1969 zijn Thieu's pogingen tot 'hervorming' in de gebieden die hij beheerst, voornamelijk gericht geweest op het elimineren van zijn leidende tegenstanders onder de middenklassen en de patriottische groepen die in toenemende mate inzien dat een brede coalitie met het Bevrijdingsfront een prealabele voorwaarde voor vrede is. Vandaar de arrestatie van honderden Boeddhisten in februari, het verbieden van de geweldig populaire 'pacifistische' muziek van Trinh Cong Son in diezelfde maand, het arresteren van Dzu de vorige zomer, de opheffing van tien kranten in Saigon vorig jaar november, en de nog steeds voortdurende gevangenhouding van naar schatting tienduizenden Vietnamese burgers. 58 Aangezien dergelijke acties de bevolking alleen maar heviger tegen Thieu en zijn sponsors in het geweer brengen, zijn de Verenigde Staten tijdens de onderhandelingen in Parijs voortdurend bang geweest "doorgaan met de strijd op hetzelfde nog te verdueren". 1968, vooral in grondgevechten, en hopen op een uiteindelijk militair succes in het zuiden na een periode van enkele jaren.

Van Vietnamese zijde een 'de-escalatie' te verkrijgen, een permanente verdeling van Vietnam, en een verlenging van de geduldige instemming van het Amerikaanse establishment en het Amerikaanse volk met de oorlog, dat was Johnson's strategie. Nixon's eerste daad als president was het continueren van deze complexe respons op een veranderende, nog complexere realiteit in de hoop dat hij zou slagen. Dat is niet gebeurd en zal ook niet gebeuren.

NIXONS OORLOGSPOLITIEK

Nixon is er tot mei 1969 hoofdzakelijk in geslaagd Johnson's politiek te volgen. Niets wijst erop dat hij begonnen is met de uitvoering van zelfs maar een bescheiden stap terug van het niveau van oorlogvoering zoals dat onder Johnson was.

Verbruik van lucht-geschut bereikte in maart 1968 een top in de gehele oorlog van 130.000 ton, en bedroeg 129.000 ton toen Laird halverwege maart 1969 rapport uitbracht aan het Congres. "Aangezien we geen aanwijzingen zien dat het verbruik gedurende de komende 12 tot 18 maanden zal afnemen", stelde hij, "geloven we dat het verstandig zou zijn de productie op het huidige niveau, dat is 129.000 ton per maand te houden." 71

Te land bleef het VS-offensief groeien sinds oktober, de hoeveelheid vuurcontacten waartoe het initiatief was genomen, was in februari 1969 verdubbeld. "In sommige gedeelten van het land", meldde de Wall Street Journal, "maakten de geallieerde troepen gebruik van een recente stilstand in de activiteiten van de vijandelijke hoofdmacht door in gebieden te trekken waar de Vietcong haar bases heeft..." 72

mislukt dat onbereikbare doel te halen.

ESCALATIE VAN DE CHEMISCHE OORLOGVOERING EN DE OORLOG TEGEN DE BURGERBEVOLKING

Hoewel de cijfers over de omvang van de Amerikaanse ontbladeringsacties niet altijd met elkaar kloppen, is het wel zeker dat het gebruik van herbiciden sinds 1962 enorm is toegenomen tot het produktievermogen van de Amerikaanse industrie volledig was uitgeput. Het is de industriële capaciteit, en niet het beleid, die een nog sterkere escalatie van het gebruik van anti-oogst- en ontbladeringschemicaliën heeft verhinderd. Begin 1968 werd de nationale productie van 2,4,5-T in zijn geheel naar Vietnam verscheept, en van het belastingjaar 1966 tot het belastingjaar 1967 stegen de Amerikaanse uitgaven voor herbiciden in Vietnam van \$ 12,5 miljoen tot bijna \$ 100 miljoen. Gedurende het voorjaar van 1968 begon het Pentagon contracten te gunnen voor grote nieuwe fabrieken om aan hun behoefte te kunnen voldoen, en als die klaar zijn, zal de ontbladering in Zuid-Vietnam opnieuw gaan toenemen. 62

De cijfers die het Pentagon zelf geeft over de omvang van de gebieden in Vietnam die met herbiciden zijn bewerkt, kloppen niet met de bedragen die voor de aankoop van de benodigde stoffen worden uitgegeven en met de capaciteit die deze chemicaliën hebben om plantengroei te vernietigen. Het Pentagon beweert in 1964 22.000 hectare te hebben ontbladerd, in 1967 0,6 miljoen hectare, en in 1968 0,52 miljoen hectare. Daarnaast beweert het Pentagon in 1964 4000 hectare oogstgebied te hebben bestoven, in 1967 88.000 hectare en in 1968 slechts 35.000 hectare. Andere officiële cijfers over de gebieden die zijn bestoven, zijn lager en het is waarschijnlijk, dat het grondgebied dat met de aangekochte hoeveelheden zou kunnen worden bestoven - niet de Verenigde Staten." 74

Nixon bevestigde deze politiek op 18 april: "Ik heb geen opdracht gegeven en ben ook niet van plan opdracht te geven tot een vermindering van onze eigen activiteiten." 75

In werkelijkheid heeft de VS sinds januari de oorlog in Vietnam geëscaleerd, te land en zelfs in de lucht, en deze essentiële werkelijkheid is de enige context waarin we de Amerikaanse diplomatieke manoeuvres in Parijs, en ook het hele doel van deze besprekingen voor Washington, kunnen begrijpen.

NIXONS DIPLOMATIEKE STRATEGIE

Voor de Johnson-regering stelden de besprekingen in Parijs de Verenigde Staten in staat om de aanzienlijke militair-politieke verliezen van het eerste Tet-offensief goed te maken, en uit naam van de 'vrede' en de eis van 'wederkerigheid' het verlangen van Noord-Vietnam en het NBF naar een eervolle vrede militair uit te buiten. De pressie van zowel de Amerikaanse publieke opinie als de Westeuropese financiële gemeenschap vereiste ook stappen in de richting van vrede en via Parijs probeerde Johnson zonder succes de Vietnamese een permanente verdeling te laten accepteren en een politieke nederlaag, net zoals hij de vruchteloze besprekingen gebruikte om meer tijd te winnen om het op een militaire beslissing aan te laten komen. Uiteindelijk liep het mandaat van de Democratische Partij af en bleef de positie van de Verenigde Staten in de wereld-economie steeds maar slechter worden.

Nixon onthulde onmiddellijk dat hij precies dezelfde strategie zou volgen door Noord-Vietnam en het NBF uit te nodigen zich in Parijs over te geven teneinde tijd te winnen om een of andere vorm van Amerikaanse overwinning uit het moeras vandaan te slepen. Maar

terwijl de publieke opinie bereid is de illusie van Washington's streven naar een eerlijke, door onderhandelingen tot stand gekomen regeling te tolereren, zijn machtige elementen op sleutelposities in de VS minder verlangend een onbeperkt uitstel te tolereren, is het probleem van de wereld-economie niet minder kritiek en heeft het februari-maart offensief van het Bevrijdingsfront de Verenigde Staten weer veel van de in 1968 behaalde winst gekost. Nixon heeft op slinkse wijze datgene gedaan dat hem tijdswinst oplevert, en men kan van hem verwachten dat hij dat in de toekomst zal blijven doen, tot de realiteit hem geen alternatief meer zal overlaten.

De statements, veronderstellingen en doeleinden van de nieuwe VS-delegatie in Parijs zijn exact dezelfde gebleven als die van hun voorgangers, tot en met het citeren van de veel misbruikte Artikelen 19 en 24 van de Overeenkomst van Genève. Allereerst, zoals minister van buitenlandse zaken William Rogers het op 27 maart stelde, "werken we aan de militaire prioriteitspunten van mogelijke overeenkomst", en politieke vragen waren van minder belang. 76

Dit betekende dat de Verenigde Staten sinds januari hebben gestreefd naar "wederzijdse terugtrekking van alle buitenlandse troepen ('external forces') uit Zuid-Vietnam, hetgeen impliceert terugtrekking van Noord-Vietnamese militaire en subversieve troepen naar Noord-Vietnam." 77

Permanente verdeling langs de gedemilitariseerde zone, de ontbinding en overgave van het Bevrijdingsfront - waarschijnlijk de 'subversieven' - aan het regime in Saigon en zijn 'nationale grondwet', vormen nog steeds de kern van de Amerikaanse onderhandelingspositie. 78

Men kan precies dezelfde feitelijke en historische bezwaren tegen de Amerikaanse positie inbrengen onder Nixon als onder Johnson, want zij is identiek tot en met de wijze waarop ze onder woorden wordt gebracht. Aangezien het duidelijk nu niet waarschijnlijker is dat haar onbeschaamde eisen geaccepteerd zullen worden, is de werkelijke vraag waarom de VS doorgaat met ze voor te leggen.

Nieuwe hoop kost tijd, afgezaagde en onvervulde beloften kweken ongeduld. De DRV en het NBF hebben geduldig de militaire beperking in acht genomen die de VS verlangden, en zolang de VS geloven dat ze in Parijs tenminste voor een deel kunnen bereiken wat ze op het slagveld niet lukt, zullen ze proberen het zo te houden. Het februari-maart offensief van het Bevrijdingsfront was essentieel voor het vernietigen van deze droom, maar toch is die droom nog niet geheel verworpen. Op het eerste gezicht zag het openbare standpunt van Johnson-Nixon betreffende onderhandelingen, binnen enkele maanden van Nixon's ambtsaanvaarding er bijzonder weinig belovend uit.

Liever dan een nieuwe onderhandelingspositie te formuleren die beter paste bij de bijna universeel erkende politieke en militaire feiten in Vietnam, gaf Nixon er de voorkeur aan nieuwe verwachtingen te wekken - en we kunnen er in de toekomst nog meer verwachten.

Eerst kwam de duidelijk verzonden verzekering dat er echt vooruitgang werd geboekt in geheim overleg, ergens, op de een of andere manier, die de starheid van Amerika's standpunt in Parijs overbodig, maar ook minder onschuldig maakte. Geruchten worden gemakkelijk overdreven, gemakkelijk ontkend, en zijn niet bindend. Dat 'geheim', leidend tot vertrouwelijke verslagen in elke krant in de VS, spreekt journalisten wel aan, maar geeft ook de regering gelegenheid om hiermee stilzwijgend de veronderstelling te wekken dat, zelfs als zij geen vooruitgang boekt in Parijs, ze toch wel elders resultaten behaalt. Het eindresultaat van zo'n politieke oorlogvoering is een rechtvaardiging

van Washington's aandringen op geduld, en de vooruitgang op de weg naar vrede wordt eerder belemmerd dan geholpen. Een andere verwachting, die de pers veel sceptischer beoordeelde, was dat de regering in Saigon plotseling politiek en militair beter levensvatbaar zou zijn geworden, en dat met iets meer tijd en geduld de VS redelijkerwijs kon verwachten dat Thieu uiteindelijk de grotere militaire verantwoordelijkheid van de VS zou overnemen, zonder op politiek gebied eerst toe te geven aan het Bevrijdingsfront. "In Zuid-Vietnam is de politieke stabiliteit aanzienlijk toegenomen sinds deze regering aan de macht kwam", zo kondigde Nixon op 18 april het Wonder aan. 79 Maar een betere maatstaf voor dit verzinzel was het feit dat hij het Congres voor het fiscale jaar 1970 slechts een armzalige \$ 156 miljoen meer vroeg voor Saigon's leger.

De andere stunt is de welles-nietes-welles verwachting, dat Washington misschien eenzijdig 50.000 of meer man troepen uit Vietnam zal terugtrekken, in ruil voor een 'overeenkomstig' gebaar van het Front en de Democratische Republiek Vietnam. Johnson's regering had vroeger al zo'n gebaar overwogen om te besparen op manschappen wiens voornaamste taak bestond uit het bedienen van officieren of het beheren van de ambtelijke papierwinkel. Maar begin maart gaven Nixon en Laird een overduidelijke hint dat dit weer zou kunnen gebeuren, maar nu bij wijze van een nieuwe 'deëscalatie' van Amerikaanse kant, en Lodge blies het idee eind april weer nieuw leven in tijdens de Parijse besprekingen in de vorm van een mogelijke symbolische Amerikaanse terugtrekking, waarop de Vietnamezen dan een antwoord moesten geven. 80

Al deze zetten zijn zeer nauwkeurig in de Amerikaanse pers geboekstaafd. "Voor Nixon is het belangrijkste: tijd", werd opgetekend uit de mond van een adviseur van de president, medio maart. 81

"Toch moeten deze (Amerikaanse 'vredesgebaren') waarschijnlijk eerder beschouwd worden als zijnde uitgedokterd om tijd te winnen voor het thuisfront, dan om de onderhandelingen in Parijs te bespoedigen", concludeerde een Wall Street Journal commentator. 82

"Het voornaamste doel van beperkte terugtrekking der troepen zou het rekken zijn van het geduld van het Amerikaanse publiek met een voortdurende oorlog", berichtte deze krant een maand later. 83

"...als kranten en televisie overladen worden met vage aanwijzingen en berichten dat terugtrekking voorbereid wordt en elk ogenblik kan plaatsvinden", schreef Tom Wicker in de New York Times van 20 april, "wordt de regering geholpen bij het intomen van binnenlandse politieke druk om sneller een eind aan de oorlog te maken." Deze tactiek is natuurlijk al begonnen bij Johnson en zijn zogenaamde bombardementsstoppen, en is gebaseerd op het principe dat men des te beter oorlog kan voeren als men maar over vrede praat in onoprechte bewoordingen en voorstellen doet met vele slagen om de arm, die vaak veel tijd kosten om als bedrog aan de kaak te stellen.

De moeilijkheid met zo'n gang van zaken is dat een vermoeid Amerikaans publiek en de wereld heel wat achterdochtiger zijn geworden ten aanzien van het door de VS met de mond beleden ijveren voor de vrede, en dat zij zich niet meer zo makkelijk bij de neus laten nemen. Op 20 april kon de New York Times in een redactioneel commentaar stellen dat "Hij (Nixon) beweert de afgelopen drie maanden 'aanzienlijke' vooruitgang in de richting van vrede te zien, maar aangezien het vechten onverminderd voortduurt, is dit een waardering van de situatie die het publiek slechts op goed vertrouwen kan aannemen." En bovendien verandert Nixon's diplomatie niets aan de naakte feiten

van militaire nederlagen en ontoereikendheid, het onvermogen van de VS om de wereldproblemen en die van de binnenlandse economie op te lossen, en de kwetsbaarheid van het regime in Saigon.

Amerika heeft dus in de grond van de zaak haar militaire aanpak van de Vietnamese oorlog niet veranderd, en heeft de diplomatie alleen gebruikt als middel om de vrijheid te hebben het gevecht voort te zetten, door het Amerikaanse volk wijs te maken dat zij streeft naar een oplossing door onderhandelen op voorwaarden, die op den duur misschien wel geaccepteerd worden.

Niets in de politiek van Nixon's regering te Parijs, noch in haar oorlogvoering in Vietnam zelf, geeft aanleiding tot enige vorm van optimisme, en evenmin rechtvaardigt het enige verslapping van de spanningen van de Amerikaanse en buitenlandse anti-oorlogsbeweging om aan Washington's oorlog in Vietnam een eind te maken.

Want niemand kan het juiste moment en de betekenis berekenen van de belangrijkste factoren - de wereld-economie, de oppositie binnen de VS van zowel machtige zakenlieden als van het publiek - slechts dat ze zullen optreden in een belangrijke, misschien wel kritieke mate om Nixon te beteugelen, zoals zij dat Johnson hebben gedaan. Bij de laatste analyse kunnen we echter slechts van een ding zeker zijn: dat de VS zelfs niet een gedeeltelijke, laat staan een totale overwinning in Vietnam kunnen behalen. Het staat als een paal boven water dat de kracht van het Vietnamese volk zelf in zijn rechtvaardige strijd tegen de Amerikaanse invasie heeft aangetoond dat Nixon vroeg of laat zijn diplomatieke tactiek moet aanpassen aan de politieke en militaire realiteit van Vietnam. De bereidheid van de VS om in te zien dat zij haar doeleinden in Vietnam niet kan bereiken is nog beperkt, en de onuitwisbare les van de afgelopen anderhalf jaar is dat haar niet veel tijd meer gegend is.

DE GRENZEN VAN DE AMERIKAANSE MACHT

Na jaren van hevige strijd en massale uitgaven aan mankracht en materieel, na escalatie op escalatie en de afschuwelijkste kwelling in de geschiedenis door een grote geïndustrialiseerde natie toegebracht aan een relatief klein en arm land, is de VS verder dan ooit verwijderd van zijn felbegeerde overwinning in Vietnam. Wij moeten de betekenis en het belang van deze verrassende realiteit niet uit de weg gaan, niet alleen vanwege de directe toekomst van de oorlog in Vietnam, maar ook vanwege de Amerikaanse macht overal ter wereld in de loop van de komende tientallen jaren.

Zekere feiten vallen niet te ontkennen. Het Tet-offensief van 1968 en het februari/maart-offensief van dit jaar hebben aangetoond dat de strijdkrachten van het Bevrijdingsleger op elke plaats in Vietnam bijzonder succesvolle veldslagen konden leveren, het initiatief konden nemen tot het vaststellen van de plaats, en daardoor van de voorwaarden voor de slag, en tijdelijke verliezen konden opvangen om nog indrukwekkender aanvallen te kunnen uitvoeren. Het initiatief van de oorlog berust nog steeds bij de Vietnamezen.

Niet minder valt te ontkennen dat het Saigon-regime er nog steeds niet in slaagt een politiek-ideologisch-bestuurlijk geheel op te bouwen dat op de een of andere manier de te bescheiden aanspraak van het NBF, dat het de ware vertegenwoordiger is van het Zuidvietnamese volk, verzwakt of zelfs maar indirect aanvecht. In feite is het de enige nationale politieke organisatie, zowel in fysieke als in politiek-cultureel-sociale zin, die alle sectoren en elementen van het Vietname-

se leven vertegenwoordigt. Saigon's bureaucraten en generaals hebben nooit iemand anders dan zichzelf en enkele grote zakenlui en grootgrondbezitters vertegenwoordigd, bij welke klik zij ook hoorden, in hun aandrang op het voortzetten van de oorlog en nationale tweespalt.

De maatstaf die de VS heeft gebruikt om haar eigen en Saigon's greep op Zuid-Vietnam te demonstreren is het 'systeem om de betrouwbaarheid van dorpen te meten'. Alleen al het feit dat het NBF overal in Vietnam aanvallen gelanceerd heeft zou logischerwijze voldoende moeten zijn om de aanspraak op de effectiviteit van dit analyse-systeem teniet te doen, maar een nadere beschouwing ervan onthult de omvang van Amerika's mislukking om zijn doeleinden in Vietnam te verwezenlijken - en de onwaarschijnlijkheid van Washington's halfslachtige verzekering dat Saigon sterker wordt, laat staan een wettige regering.

Amerikaanse kranten hebben herhaaldelijk verslag gegeven van het gebrek aan bereidheid van Saigon-troepen om NBF-strijdkrachten aan te vallen, die hun hadden omsingeld, van de stilzwijgend overeengekomen wapenstilstanden die het NBF de vrije hand geven in gebieden waar Saigon grote aantallen dienstplichtigen stationeert, en van de bekwaamheid van NBF-soldaten de steden binnen te komen - zoals in Saigon tijdens het Tet-offensief - zonder dat de geweldige aantallen zogenoemde 'betrouwbare' stedelingen hen verraadden. Toch heeft de VS bij voortdurend verzekerd dat het de meerderheid van de bevolking van Zuid-Vietnam onder zijn bestuur had - want elke andere bewering zou het toegeven van mislukking zijn. 84

In december 1967 beweerde de VS dat 67% van de gehele bevolking van het land onder bestuur van Saigon stond ('veilig') en 17% onder die van het NBF. De betekenis van dit getal was dat Khe Sanh werd inbegrepen onder het hoofd 'veilig'. Dit aantal nam in januari iets toe, maar werd teruggebracht tot slechts 61% van de bevolking na het Tet-offensief. Ook verlieten tijdens het Tet-offensief 400 van Saigon's 555 pacificatieteams hun post, hoewel dit nog kenmerkender feit nauwelijks doorwerkte in de gegevens van het analyse-systeem. Amerikaanse functionarissen gaven toendertijd toe dat het Tet-offensief hun 'pacificatie'programma 14 tot 18 maanden achterop had gebracht. Tegen oktober verzekerde echter de computer van het analyse-systeem dat nu 70% van de Zuidvietnamese bevolking (56% van het platteland) 'veilig' was, en tegen het eind van januari 1969 steeg dit percentage tot 79% van de totale bevolking en 69% van het platteland. In oktober 1968 beweerde men dat het NBF slechts heerste over 15% van de bevolking, ondanks het feit dat het zelf sprak over het bestuur over 10 van de 17 miljoen van de bevolking en vier-vijfde van het grondgebied. Aangezien deze cijfers van de VS zo'n belangrijke rol spelen in Parijs, is de kwestie van hun betrouwbaarheid van vitaal belang. 85

Een onderzoek van het Congres heeft onthuld dat in theorie 232 Amerikaanse officieren maandelijks een bezoek brengen aan de 12.650 dorpen van Zuid-Vietnam; zij stoppen hun rapporten in de computer van het analyse-systeem dat de betrouwbaarheid van de dorpen moet meten, en het resultaat is het maandelijks 'veiligheids'-rapport wie de dorpen van Vietnam beheerst. Deze geuniformeerde Amerikanen kennen meestal geen Vietnamees, zij hebben nog vele andere plichten, en er wordt van ze geëist dat ze ieder elke maand zo'n 37 dorpen bezoeken. Als het ze niet lukt, wordt het rapport van de vorige maand aangehouden. In feite worden vele dorpen nooit meer dan eens per jaar bezocht, en om deze reden slaagden de merkbaar afwezige verzamelaars van de gegevens van het analy-

se-systeem erin na het Tet-offensief de meeste van hun 'veilige' dorpen te behouden - op papier. Het probleem is nog ingewikkelder. Wanneer een Amerikaan arriveert, en vragen stelt over het NBF, weten de dorpsbewoners dat als zij de waarheid vertellen, het Amerikaanse leger waarschijnlijk later een aanval zal doen, en ze even waarschijnlijk zal vernietigen. Vanzelfsprekend zijn ze geneigd de 18 gestelde vragen bevestigend te beantwoorden. Deze vragen worden gelijk gewaardeerd, zodat zelfs als er militaire eenheden en een infrastructuur van het NBF volledig aanwezig zijn, de Amerikanen het dorp nog als 'absoluut zeker' of 'veilig' waarderen. Aangezien de Amerikaanse beoordeler bovendien ook verslag uitbrengt van het

Bevrijdingsfrontstrijder toont vrienden namaakgeweer waarmee het hem gelukt is Saigon-post te overmeesteren

succes van zijn persoonlijke pacificeringsactiviteiten, zou het toegeven dat zijn dorpen niet veilig zijn twijfels wekken aan eigen bekwaamheid. "Ik heb mot met Komer (leider van het pacificatieplan: red.VB) omdat ik geen dorpen versier", klaagde zo'n Amerikaan. 86 Het is makkelijker gewoon de feiten nog meer te verdraaien, en dat wordt ook algemeen gedaan. "Wat ik ontdekte toen ik naar Vietnam kwam", rapporteerde Congreslid John V. Tunney eerder dit jaar, "was dat deze officiële opgaven van gebieden onder bescherming van de regering gewoonlijk ruwe schattingen waren van gebieden, die de ambtenaren overdag met een relatief gevoel van veiligheid konden bezoeken. Ze gaven geen aanwijzingen omtrent de loyaliteit van de bevolking, noch kon er uit opgemaakt worden tot welke kant de bevolking zich zou wenden..." 87 Ondanks deze grove vervalsing en overdrijving, en de ontoereikendheid van de criteria, onthullen de beschikbare Amerikaanse gegevens over de controle van de dorpen dat tegen het eind van 1967 het NBF, op grond van Amerikaanse gegevens, 10,5 van de 14,7 miljoen plattelandsbewoners volledig onder controle had. De grootste categorie door de VS geclaimde dorpen zijn de 'C-dorpen', waarin "belastingen door de Vietcong nog steeds worden geheven. Dorpsbestuurders overnachten er gewoonlijk." December 1967 werden slechts 231 van de 12.722 dorpen tot de categorie A gerekend. 88 In het licht bezien van de algemene onnauwkeurigheid van het hele Amerikaanse systeem van betrouwbaarheidsmeting en zijn partijdigheid is de uiteindelijke uitkomst van deze empirische hutspot de indrukwekkende ondersteuning van de bewering van het NBF dat het de belangrijkste heersende macht in Zuid-Vietnam is. Het duurzaamste aspect van de macht van het NBF is zijn politieke infrastructuur, en het gedurende lange periodes vastgenesteld zitten in uitgebreide gebieden,

zelfs na massale Amerikaanse zuiveringsoperaties en tijdelijke bezetting, is het meest welsprekende getuigenis van de onwrikbare steun die het Front van de kant van de Vietnamese bevolking ondervindt. Deze politieke structuur blijft bestaan ook wanneer militaire eenheden van het NBF hun dorpen uit tactische overwegingen moeten verlaten, of zelfs vernietigd worden, voor langere perioden. Het is dit feit, gevoegd bij het herhaaldelijk toegeven van Amerikaanse zijde hiervan, dat aantoonde dat het Zuidvietnamese volk het NBF als zijn ware politieke vertegenwoordiger erkent en ondersteunt. 89

Deze permanente politieke realiteit en zijn succes, en misschien al het andere in de geschiedenis van Viet-

nam's 25 jaar durende strijd voor onafhankelijkheid van vreemde overheersers - een strijd die heeft moeten uitstijgen boven militaire nederlagen en overwinningen - is de voornaamste reden dat de VS niet kan triomferen in Vietnam.

Er zijn nog andere, meteen in het oog springende redenen. De Amerikaanse infanterist, de man die de oorlog uiteindelijk moet winnen of verliezen, werkt weinig effectief. Tijdens de Koreaanse oorlog leidde 'een indruk van eigen nutteloosheid', zoals de officiële Amerikaanse geschiedschrijving geneigd is toe te geven, snel tot defaultisme, wanordelijke terugtocht en ongeschiktheid tot het gevecht. 90

Maar nooit tevoren is in de geschiedenis van de Amerikaanse oorlogen het moreel van de troepen en de betrokkenheid op de situatie zo gering geweest als nu in Vietnam. Deze factor - die al het grootste probleem opleverde voor de VS in Korea - geeft moeilijkheden die het Pentagon steeds slechter in staat is op te lossen.

Een belangrijk symptoom van dit probleem is dat er zo weinig soldaten bijtekenen: minder dan een-vijfde van de mariniers, en dit had onder vliegtuig- en helikopterpiloten in Vietnam in 1968 een gevoelig tekort over de hele wereld tot gevolg. Het wijdverspreide gebruik van verdovende middelen onder de Amerikaanse troepen was onderwerp van een Senaatsonderzoek in maart 1968, en is een belangrijke maatstaf voor het lage moreel en de geringe effectiviteit. Het aantal zwarte manschappen in Vietnam belooft 11% van het Amerikaanse totaal, maar in de voorste linies ruim het dubbele, en de diepe onvrede van deze soldaten met racistische officieren en praktijken wordt nu vrij in de Amerikaanse pers besproken. Onder soldaten in de VS zijn in de afgelopen maanden op de bases tenminste 15 anti-oorlogskranten en bulletins ge-

BESTEL DIT NUMMER!

Om exemplaren van dit nummer ter kennis van uw vrienden of kennissen te brengen, kunt u door storting op postgiro 1 28 11 98 tnv Vietnam Bulletin exemplaren bestellen. Kosten f 1,- per exemplaar plus portokosten. Vermeld: STOCKHOLMNUMMER. Doe het meteen!

start, buiten de bases worden er tenminste 6 uitgegeven, en anti-oorlogsorganisaties van soldaten schieten overal als paddestoelen uit de grond. Het Pentagon heeft de omvang en de ernst van de uitdaging toegegeven, en heeft eind april bekend dat, ondanks de angst-aanjagende onderdrukking van veel soldaten, "wij de toestand niet geheel in de hand hebben." 91

De kwestie is eigenlijk veel ernstiger dan uit de georganiseerde manifestaties ervan blijkt, want het vereist heldenmoed om van binnen het leger het Pentagon te bestrijden, en onderdrukking kan misschien aan dit georganiseerde onderdeel van de anti-oorlogsbeweging een einde maken. De vraag van het moreel onder de troepenmassa's is nog veel kritieker, want, om een woordvoerder van het Pentagon te citeren: "Zeker, je kunt niets ondernemen tegen een leger dat zijn motivatie kwijtraakt." 92

Het probleem is reeds veel erger dan het in Korea was, waar het moreel één van de belangrijkste factoren in de oorlog was. Want het verschil tussen een leger dat alleen onder orders vecht en één dat vecht omdat het in een zaak gelooft, kan op zichzelf al het verschil tussen succes en mislukking uitmaken. "Het probleem van deze oorlog", zo citeert men een Amerikaanse officier in Vietnam, "is dat er niemand is om te haten... Wie kan er nou Ho Tsji Minh haten? Ik haat hem wel. Maar het is moeilijk om hem te haten." Een andere officier viel in: "Ik haat hem niet eens." 93

Zulk defaitisme is nu een ernstige factor bij de Amerikaanse gevechtsefficiëntie. Gezien in het licht van de gehele oorlog, versterkt het de omstandigheid dat, zoals twee Congresleden het formuleerden, "wij die oorlog grotendeels voeren op de condities van de vijand... Het initiatief bleef bij de Vietcong..." 94 Gegeven zijn positie in een vreemd land, geconfronteerd met een in overweldigende mate vijandelijke bevolking, binnen zijn eigen gelederen moreel gebroken, en gedurende lange perioden niet in staat om onder welke omstandigheden dan ook weer meester van het terrein te worden, voert de huidige Amerikaanse politiek van uitstel bij de Parijse onderhandelingen naar een Amerikaanse nederlaag in Vietnam.

Want de belangrijkste les van Vietnam, en misschien wel de les die op de meest perverse manier optimistisch is, is dat er in een wezenlijk revolutionaire politieke situatie geen relatie is tussen de uitgaven aan materieel en de verkregen politieke of militaire resultaten. Ja, dit is zelfs zeer dikwijls het geval waar op meer conventionele wijze een strijd wordt gestreden en de afloop bepaald wordt. Het is deze irrelevantie van de technologie die de grenzen van de Amerikaanse macht gedurende de rest van deze eeuw blootlegt.

De Koreaanse oorlog had dit allemaal al moeten onthullen. Voor de VS werd die gebeurtenis in essentie een artillerie- en luchtoorlog, maar door bekwaam leiderschap en eenvoudige maar doelmatige versterkingen werden de Noordkoreaanse en Chinese krachten steeds sterker, beter georganiseerd en geduchter. Aan het einde van de oorlog was de verhouding van de militaire verliezen, zoals overdreven door de VS bericht, nooit hoger dan 2½ tot 1, hoewel de VS alleen al minstens 25 maal zoveel aan artillerie verschoten als hun tegenstanders. 95

Op soortgelijke manier gebeurt vandaag de dag grotendeels hetzelfde in Vietnam, maar de nederlaag die de VS nu lijdt is veel zwaarder naarmate de wanverhouding in de vuurkracht toeneemt. Deze Amerikaanse onmacht wordt aangetoond door enkele getallen met betrekking tot kosten en effectiviteit. In oktober 1968 beliep de behoefte aan voorraden van alle NBF- en DRV-strijdkrachten, volgens een schatting van het Pentagon, ongeveer 7500 ton per maand, voedsel inbegrepen. Begin 1968 verbruikte de VS 14 miljoen ton brandstof en 80.000 ton munitie per maand. Alleen al het gemiddelde bommentonnage gedurende de eerste tien maanden van 1968 bedroeg 120.000 per maand. Voedsel en air-conditioning apparatuur woog nog meer. Uit dit ontstellende niveau van opvallende consumptie is slechts opvallende nederlaag voortgekomen. Zoals een analyse van het Pentagon toegaf: "Het weergalozе, overdadige gebruik van vuurkracht als vervangingsmiddel voor mankracht is een opvallend kenmerk van de Amerikaanse militaire tactiek in de Vietnamese oorlog." 96 Het antwoord dat de Vietnamezen op deze strategie hebben gegeven is hoge mobiliteit, decentralisatie en volhardende verdediging. Het heeft de overhand gekregen, en zal blijken de overwinning te behalen.

De VS beweert dat zijn militaire politiek succes heeft gehad, maar McNamara beseft dat deze in werkelijkheid een mislukking was, en dat de Vietnamezen de Amerikaanse strijdkrachten snel inhaalden op het gebied van effectieve vuurkracht en uitrusting in tegenstelling tot overdadige en overbodige vuurkracht: dit maakte hem pessimistisch ten aanzien van de Amerikaanse kansen na zes jaar patstelling of verlies. Net als in Korea, werden astronomische 'lijkentellingen' vrijelijk gebruikt om dergelijke mislukkingen te rechtvaardigen, hoewel deze tellingen meestal denkbeeldig zijn, vaak vanuit de lucht uitgevoerd, en, om een Amerikaanse officier te citeren, dikwijls verzonden "onder druk van hogerhand om die lijkentelling te rapporteren die voor een bepaalde actie te verwachten was." Hij waarschuwde dat de VS "het slachtoffer werd van onze eigen overdreven statistieken." 97 In het geval van B-52 bomaanvallen "werden slechts zelden gedode vijanden gevonden", wanneer na afloop een nauwkeurige inspectie op de grond werd uitgevoerd. 98

De les van Vietnam is dat barbarendom niet noodzakelijkerwijs synoniem is met militaire of politieke overwinning, en dat de genocide-logica van niets ontziende massavernietiging heeft aangetoond dat zij niet in staat is die overwinning te behalen. Want, in tegenstelling tot Europa gedurende de Tweede Wereldoorlog, wacht het Vietnamese volk er niet passief op vernietigd te worden louter door het mathematische overwicht in vuurkracht van hun folteraars. Integendeel, zij weten dat hun overleven uiteindelijk afhankelijk is van hun verzet en van hun aansluiting bij de zaak van het NBF om een einde van de oorlog te bewerkstelligen, zo mogelijk door middel van cervolle onderhandelingen, maar zo nodig door op het slagveld de overhand te verkrijgen. De oorlog, het buitensporige en niets ontziende gebruik van wapenen, treft nu volledig de VS zelf. Aan deze opperste ironie, aan dit onvermogen om machines om te zetten in een overwinning, hetzij militair hetzij politiek, moet de VS thans het hoofd bieden.

NOTEN bij Kolko

EEN ANALYSE VAN DE POLITIEK VAN DE VERENIGDE STATEN

In de noten worden de volgende afkortingen gebruikt:

DSB : Department of State Bulletin (officieel orgaan van het Amerikaanse ministerie van buitenlandse zaken)
 NYT : New York Times
 WSJ : Wall Street Journal

1. DSB 5 februari 1968, pag. 177. Zie ook DSB 12 februari 1968, pag. 208-209; 11 maart 1968, pag. 347-349.
2. DSB 11 maart 1968, pag. 348.
3. NYT 3 januari 1968; 9 januari 1968; 11 januari 1968.
4. WSJ 2 januari 1968; NYT 14 januari 1968.
5. NYT 1 januari 1968; Senator Joseph S. Clark, Report: Stalemate in Vietnam. (Amerikaanse senaat, commissie voor buitenlandse zaken, 90:2, februari 1968) (Washington 1968) pag. 8; NYT 2 februari 1968.
6. Clark, Stalemate, pag. 9-10.
7. NYT 22 januari 1968; 25 januari 1968.
8. NYT 4 februari 1968, pag. 2E.
9. Zie voor verslagen van de strijd en de ineenstorting van Saigon: NYT 2 februari 1968; 3 februari 1968; 4 februari 1968; 21 februari 1968; 7 april 1969; WSJ 7 februari 1968; Le Monde 9 februari 1968; South Vietnam: A Month of Unprecedented Offensive and Uprising (Giai Phong, maart 1968); Etudes Vietnamiennes no. 17, 1968.
10. DSB 18 maart 1968, pag. 382. Zie ook NYT 7 februari 1968.
11. DSB 18 maart 1968, pag. 378 en 380-382; DSB 4 maart 1968, pag. 304-305; (Londen) Sunday Times Weekly Review 20 april 1969, pag. 49-50.
12. DSB 18 maart 1968, pag. 382.
13. NYT 10 maart 1968.
14. NYT 10 maart 1968; 11 maart 1968; WSJ 14 maart 1968.
15. NYT 30 januari 1968; WSJ 12 maart 1968; 22 april 1968. De oorlog kost \$ 28,8 miljard in het fiscale jaar 1969.
16. WSJ 23 februari 1968.
17. NYT 17 maart 1968. Zie ook NYT 10 maart 1968.
18. WSJ 28 februari 1968.
19. NYT 7 maart 1969. Onder andere: Dean Acheson, George W. Ball, McGeorge Bundy, Arthur H. Dean (Sullivan & Cromwell) en Douglas Dillon (Dillon, Read). Ze hebben allen nauwe relaties met Wall Street.
20. WSJ 22 april 1968. Zie ook: NYT 6 maart 1969; 7 maart 1969; WSJ 12 maart 1968, 14 maart 1968, 24 april 1968.
21. NYT 10 maart 1968.
22. NYT 7 maart 1969.
23. DSB 15 april 1968, pag. 482.
24. idem.
25. idem, pag. 484.
26. NYT 12 april 1968; 20 april 1968.
27. Hoofdkwartier van het commando voor Amerikaanse militaire bijstand aan Vietnam, Maandoverzicht voor februari 1968, pag. 20; mei 1968, pag. 10; augustus 1968, pag. 12; 'Chronologie van de luchtoperaties tegen Noord-Vietnam' (Saigon, omstreeks maart 1969), pag. 4.
28. Amerikaanse Huis van Afgevaardigden, commissie voor toewijzing van gelden, Hearings, Department of Defense Appropriations for 1969, 90:2 (Washington 1968), Pt. 6, pag. 16. Etudes Vietnamiennes, no. 18/19, 1968, pag. 324-325, minder dan Clifford's schatting.
29. NYT 5 oktober 1968; Hoofdkwartier in Saigon, Monthly Summary februari 1968, pag. 20, 24; mei 1968, pag. 10; augustus 1968, pag. 12; december 1968, pag. 6; Aviation Week & Space Technology 12 augustus 1968, pag. 28.
30. Aviation Week 24 maart 1969, pag. 15. Gedurende de eerste tien maanden van 1968 werden per maand gemiddeld 12.000 ton bommen op Zuidoost-Azië geworpen door Amerika; van november 1968 tot maart 1969 was dat gemiddeld 124.000 ton per maand. Commandant Joseph W. Marshall (departement van de assistent-minister van defensie) aan de schrijver, 28 april 1969. Zie ook Etudes Vietnamiennes, no. 18-19, pag. 325.
31. NYT 27 mei 1968. Zie ook I.F. Stone's Weekly 10 juni 1968, pag. 3.
32. DSB 29 april 1968, pag. 553.
33. DSB 29 april 1968, pag. 552-553. Zie ook: DSB 20 mei 1968, pag. 654; ministerie van buitenlandse zaken, Vietnam Information Notes juni 1968, pag. 4-5; Amerikaanse Huis van Afgevaardigden, Defense Appropriations 1969, Pt. 6, pag. 9.
34. Zie Gabriel Kolko, The Roots of American Foreign Policy (Boston 1969) pag. 102-114; Amerikaanse Senaat, commissie voor buitenlandse zaken, Background Information Relating to Southeast Asia and Vietnam, derde druk, 90:1

- (Washington, 1967), pag. 50.
35. Amerikaanse Senaat, Background Information, pag. 57-58. Zie ook DSB 17 juni 1968, pag. 776; 22 juli 1968, pag. 89.
36. NYT 2 juni 1968.
37. DSB 22 juli 1968, pag. 89; 15 juli 1968, pag. 80.
38. Aviation Week 12 augustus 1968, pag. 26.
39. NYT 1 augustus 1968.
40. NYT 14 juli 1968; 19 juli 1968; I.F. Stone's Weekly 5 augustus 1968.
41. NYT 25 juli 1968; 18 april 1969.
42. DSB 19 augustus 1968, pag. 194. Zie ook: idem, pag. 185-195.
43. DSB 9 september 1968, pag. 278. Zie ook: DSB 19 augustus 1968, pag. 192.
44. NYT 1 augustus 1968. Zie ook NYT 31 juli 1968; 3 augustus 1968.
45. NYT 16 oktober 1968. Zie ook: DSB 4 november 1968, pag. 474.
46. NYT 25 oktober 1968. Zie ook: NYT 26 oktober 1968.
47. DSB 18 november 1968, pag. 518. Zie ook: NYT 26 oktober 1968.
48. DSB 18 november 1968, pag. 523.
49. Zie onder meer DSB 2 december 1968, pag. 562-565, 572-573; 16 december 1968, pag. 621-622; 23 december 1968, pag. 645-646, 650; NYT 3 november 1968; 11 november 1968; 12 november 1968.
50. DSB 2 december 1968, pag. 569. Zie ook idem, pag. 570; 23 december 1968, pag. 651; NYT 4 januari 1969; 7 januari 1969.
51. NYT 14 december 1968; I.F. Stone's Weekly 10 februari 1969, pag. 1.
52. NYT 7 december 1968.
53. idem; (Philadelphia) Evening Bulletin 25 maart 1969; Aviation Week 24 maart 1969, pag. 15; Hoofdkwartier Saigon, Monthly Summary december 1968, pag. 6; DSB 2 december 1968, pag. 563. Zoals aangegeven in noot 30: het tonnage bommen na de stopzetting van de bombardementen was gemiddeld 124.000 ton per maand.
54. NYT 19 april 1968; 6 juli 1968; 20 september 1968; 21 november 1968; 3 januari 1969; WSJ 26 april 1968; 7 februari 1969; Le Monde 4 mei 1968; Internationale Federatie voor Ontwapening en Vrede, Vietnam International februari-maart 1969, pag. 7 en verder; Amerikaanse Senaat, Juridische Commissie, Hearings Civilian Casualty... Problems in South Vietnam, 90:1, mei-oktober 1967 (Washington, 1968), pag. 124, 321.
55. NYT 6 juli 1968; Le Monde 17 augustus 1968.
56. WSJ 7 februari 1969.
57. Er zijn toespelingen hierop te vinden in NYT 12 november 1968. Zie ook Le Monde 11 oktober 1968; WSJ 7 februari 1969.
58. Artikel uit de Washington Post, herdrukt in (York, Pa.) Gazette and Daily, 21 september 1968; I.F. Stone's Weekly 18 november 1968, pag. 2, 4; Le Monde 7 februari 1969; 13 februari 1969; 25 februari 1969; NYT 15 april 1969.
59. WSJ 12 maart 1969. Zie ook: NYT 2 november 1968.
60. Aviation Week 24 maart 1969, pag. 15.
61. NYT 22 april 1969.
62. NYT 4 januari 1968; 13 februari 1968; Chemical & Engineering News 27 mei 1968, pag. 26.
63. Gegevens ontleend aan E.W. Pfeiffer, 'Ecological Effects of the Vietnam War', Science Journal februari 1969, pag. 35, en aanvullende gegevens, welwillend verstrekt door de schrijver; Fred H. Tschirley, 'Defoliation in Vietnam', Science 21 februari 1969, pag. 783; Seymour M. Hersh, Chemical and Biological Warfare (New York, 1968), pag. 155-156; Scientist and Citizen, augustus-september 1967, pag. 124. De laatste twee bronnen geven cijfers over de bespuiting van oogsten en afwerpen van ontbladeringsmiddelen, die belangrijk hoger zijn dan die van het Pentagon. Thomas O. Perry van de Harvard Universiteit stelt in Science van 10 mei 1968, pag. 601, dat de door het Pentagon in 1967 en 1968 aangekochte chemische middelen vier miljoen ha. beplanting konden vernietigen, of twelvf drie maal zoveel als opgegeven, of één kwart van Zuid-Vietnam. De gegevens in Etudes Vietnamiennes, no. 18-19, pag. 312 en Crime de Génocide Américain au Sud Viet Nam (Editions Giai Phong, 1968), pag. 19, komen meer overeen met de Amerikaanse moge'ijkheden.
64. NYT 5 oktober 1968; Kinju Morikawa, 'Report of the Third Investigating Team on Viet-Nam, December 1968', (Japans comité voor onderzoek naar Amerikaanse oorlogsmisdaden in Vietnam).
65. Robert M. Kipp, 'Counterinsurgency From 30.000 Feet -

- The B-52 in Vietnam'. *Air University Review* januari-februari 1968, pag. 17; Amerikaanse Senaat, *Civilian Casualty... Problems*, pag. 3, 25; *Aviation Week* 24 maart 1969, pag. 15; *Time* 11 april 1969, pag. 19.
66. NYT 18 februari 1969, waarin wordt gesteld: "Ook Democratische ex-politici, met invloed in kringen van wetgevers en bankiers, pleiten vurig voor een compromis en 'beperkte' doelen in Parijs..." Er zijn ook vele belangrijke Republikeinen die dat doen.
67. *Aviation Week* 10 maart 1969, pag. 50, 53-55; 20 januari 1969, pag. 18.
68. WSJ 25 april 1969. Zie ook NYT 19 december 1968.
69. NYT 3 december 1968; 20 april 1969; WSJ 11 april 1969.
70. *Aviation Week* 20 januari 1969, pag. 18.
71. *Aviation Week* 24 maart 1969, pag. 15.
72. WSJ 12 maart 1969. Zie ook NYT 13 april 1969.
73. William R. Frye in (Philadelphia) *Sunday Bulletin* 2 maart 1969.
74. NYT 18 april 1969.
75. NYT 19 april 1969.
76. 'U.S. Foreign Policy: Some Major Issues', uitgave van het ministerie van buitenlandse zaken no. 8456, pag. 3, overgenomen uit DSB 14 april 1969.
77. DSB 17 februari 1969, pag. 144.
78. 'U.S. Foreign Policy: Some Major Issues', pag. 3. Zie ook DSB 10 februari 1969, pag. 124-125; 17 februari 1969, pag. 143-145; 17 maart 1969, pag. 220-221; 24 maart 1969, pag. 243-244, 248; *Le Monde* 27 maart 1969.

79. NYT 19 april 1969. Zie ook *Le Monde* 20 maart 1969; Wilfred Burchett in *Guardian* 19 april 1969, pag. 24.
80. *Aviation Week* 24 maart 1969, pag. 15; DSB 24 maart 1969, pag. 243-244; NYT 3 januari 1969; 18 februari 1969; 6 april 1969; 12 april 1969; 22 april 1969; 24 april 1969; WSJ 7 februari 1969.
81. WSJ 14 maart 1969.
82. idem. Zie ook WSJ 12 maart 1969.
83. WSJ 18 april 1969.
84. WSJ 7 februari 1968; 27 november 1968; NYT 12 april 1969.
85. Afgevaardigde John V. Tunney, *Report: Measuring Hamlet Security in Vietnam*. (Amerikaanse Huis van Afgevaardigden, commissie van buitenlandse zaken, 90:2, december 1968) (Washington, 1969), pag. 2; Clark, *Stalemate*, pag. 13-14; NYT 21 februari 1968; 3 maart 1968; 25 oktober 1968; 16 november 1968; WSJ 12 maart 1969.
86. Clark, *Stalemate*, pag. 13 en kaart index.
87. Tunney, *Measuring Hamlet Security*, pag. 2. De voorgaande gegevens zijn ontleend aan dit gezaghebbende rapport.
88. Clark, *Stalemate*, kaart index; Michael Novak, 'The Numbers Game', *Commonweal* 22 december 1967, pag. 373-374.
89. Nuttige verslagen ter ondersteuning van deze stelling in *Le Monde* 29 februari 1969; WSJ 12 maart 1969; 25 maart 1969; NYT 12 april 1969.
90. Walter G. Hermes ('United States Army in the Korean War'), *Truce Tent and Fighting Front* (Washington, 1966), pag. 509 en verder. Dit is de officiële lezing.
91. NYT 26 januari 1968; 6 maart 1968; 2 april 1969; 6 april 1969; 13 april 1969; 28 april 1969.
92. NYT 28 april 1969.
93. (Buffalo) *Evening News* 22 januari 1969.
94. Amerikaanse Huis van Afgevaardigden, *Department of Defense Appropriations for 1969*, Pt. 2, pag. 529; Clark, *Stalemate*, pag. 7.
95. Hermes, *Truce Tent and Fighting Front*, pag. 477-478, 509-511.
96. Kipp, *Air University Review*, pag. 17. Zie ook NYT 2 november 1968; Marshall aan Kolkko, 28 april 1969; Steven A. Zemelman, 'Vietnam Index: a Documentation for Opposition to the War' (stencil, 1968), pag. 6.
97. NYT 29 juni 1968. Zie ook NYT 29 januari 1968; 2 februari 1968; 13 april 1969.
98. Kipp, *Air University Review*, pag. 17.

NIXONS 8 PUNTEN

Op 14 mei maakte Nixon in zijn redevoering over Vietnam de volgende acht voorstellen bekend (volledig):

1. Zodra er overeenstemming kan worden bereikt beginnen alle niet-Zuidvietnamese troepen zich uit Zuid-Vietnam terug te trekken.
2. In een periode van 12 maanden worden in van tevoren overeengekomen stadia de grootste delen van alle Amerikaanse, geallieerde en andere niet-Zuidvietnamese troepen teruggetrokken. Aan het einde van deze periode van 12 maanden begeven de overblijvende Amerikaanse, geallieerde en andere niet-Zuidvietnamese troepen zich naar van tevoren overeengekomen basisgebieden en onthouden zich van gevechtsoperaties.
3. De overgebleven Amerikaanse en geallieerde strijdkrachten zullen compleet worden teruggetrokken als de overgebleven Noordvietnamese strijdkrachten zich teruggetrokken hebben en zijn teruggekeerd naar Noord-Vietnam.
4. Een internationaal controlerend lichaam dat accep-

tabel is voor beide zijden, wordt in het leven geroepen met het doel controle uit te oefenen op de terugtrekking van de troepen en voor alle andere doeleinden waarover beide zijden het eens zijn geworden.

5. Dit internationale controlerende lichaam begint met zijn werk in overeenstemming met een van tevoren overeengekomen tijdschema en neemt deel in het tot stand brengen van een gecontroleerd staakt-het-vuren.
6. Zodra het mogelijk is na het beginnen te functioneren van het internationale lichaam, worden er verkiezingen gehouden onder van tevoren overeengekomen voorwaarden en onder toezicht van het internationale lichaam.
7. Voorzieningen worden getroffen om zo snel mogelijk te komen tot het vrijlaten van krijgsgevangenen van beide zijden.
8. Alle partijen stemmen er in toe de Akkoorden van Genève van 1954 over Vietnam en Cambodja en die van 1962 over Laos na te leven.

SOMMIGE DINGEN ZIJN GESCHIKT OM OVER TE PRATEN,
ANDERE ONDERWERPEN LENEN ZICH UITSLUITEND TOT ACTIE.
NIXON'S VIETNAM-POLITIEK BEHOORT TOT DE LAATSTE CATEGORIE.

Noam Chomsky (VN 7-6-'69)

Terreur heerst in de steden en dorpen van Zuid-Vietnam. De slachtoffers zijn al degenen die onafhankelijkheid, neutraliteit, vrede en een vreedzame oplossing van het Zuidvietnamese probleem wensen. Hier zijn enkele recente voorbeelden:
Op 15 maart 1969 werd de eerwaarde Thich Thien Minh, assistent-hoofd van het Instituut ter Bevordering van het Boeddhistisch geloof (An Quang) en leider van de Boeddhistische Jeugd te Saigon, twee maal voor een speciaal militair hof geleid en veroordeeld tot 10 jaar dwangarbeid en 5 jaar deportatie op beschuldiging van 'onderdak verlenen aan rebellen'. Acht studenten werden eveneens gearresteerd en veroordeeld tot 3 tot 20 jaar dwangarbeid. Volgens gegevens openbaar gemaakt door het An Quang Instituut op 27 maart zitten alleen in de Chi Hoa gevangenis te Saigon 108 Boeddhistische monniken gevangen die zich verzet hebben tegen gedwongen dienstplicht.

Het volk van Zuid-Vietnam strijdt een rechtvaardige strijd voor heilige nationale rechten, voor vrede en sociale vooruitgang. Het Zuidvietnamese Nationale Bevrijdingsfront is de vertegenwoordiger van het Zuidvietnamese volk, de organisator en leider van het nationale verzet.
Het Vietnamese volk heeft geen vijandschap ten opzichte van het Amerikaanse volk, zij wenst alleen vriendschap en vrede met het Amerikaanse volk zoals met alle andere volken in de wereld. Maar het Vietnamese volk heeft besloten te blijven strijden, onder welk leed en moeilijkheden ook, om werkelijke onafhankelijkheid en vrede te bereiken.

Op de Parijse Conferentie heeft de regering-Nixon duidelijk laten blijken waar het haar om te doen is, namelijk een krachtige positie zowel op het slagveld als aan de conferentietafel te bereiken.

REDE UITGESPROKEN DOOR MEVR. NGUYEN THI BINH

HOOFD VAN DE DELEGATIE VAN HET ZUIDVIETNAMESE BEVRIJDINGSFRONT OP DE VIETNAM - CONFERENTIE TE STOCKHOLM OP 16 MEI 1969

(enigszins ingekort)

Beste vrienden,

Sta mij toe u, namens het strijdende volk van Zuid-Vietnam, onze innige en vriendschappelijke groeten over te brengen en u te danken voor uw bijzondere aandacht voor de patriottische strijd van het volk van Zuid-Vietnam en voor uw aanwezigheid op deze conferentie, om op deze wijze krachtige steun te verlenen aan het volk van Vietnam in een thans zo belangrijke situatie.

Vooral zou ik onze gastvrije vrienden in Zweden en Stockholm willen begroeten en bedanken, die onze delegatie zo hartelijk hebben ontvangen en door actieve steun het houden van deze conferentie mogelijk hebben gemaakt.

De afgelopen vijftien jaar hebben 14 miljoen mensen in Zuid-Vietnam de donkerste dagen beleefd ooit door enig volk ervaren, maar het werden eveneens vijftien jaren van voortgaan van een uitzonderlijk harde en moeilijke strijd, waarin steeds grotere overwinningen door het volk van Zuid-Vietnam zijn behaald.

In het voorjaar van 1968 begon door een algemeen offensief en door gelijktijdige opstanden in geheel Zuid-Vietnam een nieuwe belangrijke fase in de strijd van het Zuidvietnamese volk. De grote overwinningen behaald door het Zuidvietnamese volk tezamen met dat van Noord-Vietnam en de druk van de publieke opinie in de wereld hebben de regering van de Verenigde Staten gedwongen geheel en onvoorwaardelijk de bombardementen stop te zetten op de Democratische Republiek Vietnam, en aan de Conferentietafel te gaan zitten in Parijs met vertegenwoordigers van het Nationale Bevrijdingsfront van Zuid-Vietnam als een onafhankelijke en gelijkwaardige partner.

Nu er een nieuwe president in de VS is gekozen, heeft het Amerikaanse volk en de wereld gewacht op een verandering van de Amerikaanse politiek in Vietnam. Maar de nieuwe Amerikaanse president Nixon zet dezelfde agressieve politiek van Johnson voort, alleen met dit verschil, dat de oorlog nog verhevigd wordt, evenals de uitmoording van het Zuidvietnamese volk en het perfide bedrog.

Na het mislukken van de 'zoek en vernietig' strategie tegen eind 1968 zijn op het militaire vlak de Amerikaanse generaals overgegaan op de defensieve 'zuiver en behoud' strategie, dat gepaard gaat met een 'ver-

sneld pacificatie' programma. Generaal Abrams verwachtte door concentratie van zijn troepen en door meer geconcentreerde bombardementen van artillerie en luchtmacht, vooral door B-52 bommenwerpers, meer patriottische troepen te kunnen vernietigen en de bevolking, samengedreven in concentratiekampen, beter onder controle te kunnen houden in de gebieden in handen van de Amerikanen en hun marionetten. Om deze plannen te kunnen realiseren zond, begin 1969, de regering van de VS 3.000 man nieuwe Amerikaanse troepen en 1.500 Thai-huurlingen naar Zuid-Vietnam. Terroristische zuiveringsacties namen toe met 30% vergeleken met 1968. De hoeveelheid bommen uitgeworpen door B-52 strategische bommenwerpers bedroeg tijdens de Johnson-periode 800 ton per dag. Nu bedraagt dit 1500 tot 1800 ton per dag, dat is het dubbele. Gemiddeld werpen vijf vliegtuigen van het type C.123 elke dag 11.000 liter herbiciden uit over velden en landerijen in Zuid-Vietnam. In 1969 wordt 350 miljoen dollar gereserveerd voor de verspreiding van schadelijke chemicaliën. Tienduizenden hectaren bebouwd land zijn vernietigd en duizenden mensen aangetast.

Tijdens de regering-Johnson voerden helikopters gemiddeld 13.000 vluchten per dag uit, onder Nixon is dit 21.000 geworden. Wat de oorlogsbegroting voor Vietnam betreft, heeft Nixon voorgesteld nog drie miljard dollar toe te voegen aan het budget voor 1968/69, dat reeds 23 miljard dollar bedraagt.

Op 23 februari 1969 doodden hun vliegtuigen, zware artillerie en infanterie, gezamenlijk 350 mensen in het berggebied van de nationale minderheid van de Sedang. Het waren katholieken die eerder in een concentratiekamp in Kong Ho Rin, provincie Kontum, gevangen hadden gezeten.

In het schiereiland Ba Lang An doodden de Amerikaanse marionetten 1524 mensen. Elfduizend inwoners, de gehele bevolking van dat schiereiland, bestaande uit 6000 volwassenen en 5000 kinderen werden gedreven in met prikkeldraad omgeven concentratiekampen die gevestigd zijn op het Van Thanh gebied in de Thien An-bergen, waar het zand brandt onder je voeten. Van 13 januari tot 22 maart 1969 kwamen 324 mensen om het leven door kogels, bommen, honger, dorst en ziekten. De bevolking stond op in verzet. Op de dagen 9, 20 en 22 maart werden iedere keer 400 van hen weggeslept en in de zee verdrinken uit zeejonken en

- The B-52 in Vietnam', *Air University Review* januari-februari 1968, pag. 17; Amerikaanse Senaat, *Civilian Casualty Problems*, pag. 3, 25; *Aviation Week* 24 maart 1969, pag. 15; *Time* 11 april 1969, pag. 19.
66. NYT 18 februari 1969, waarin wordt gesteld: "Ook Democratische ex-politici, met invloed in kringen van wetgevers en bankiers, pleiten varig voor een compromis en 'beperkte' doelen in Parijs..." Er zijn ook vele belangrijke Republikeinen die dat doen.
67. *Aviation Week* 10 maart 1969, pag. 50, 53-55; 20 januari 1969, pag. 18.
68. WSJ 25 april 1969. Zie ook NYT 19 december 1968.
69. NYT 3 december 1968; 20 april 1969; WSJ 11 april 1969.
70. *Aviation Week* 20 januari 1969, pag. 18.
71. *Aviation Week* 24 maart 1969, pag. 15.
72. WSJ 12 maart 1969. Zie ook NYT 13 april 1969.
73. William R. Frye in (Philadelphia) *Sunday Bulletin* 2 maart 1969.
74. NYT 18 april 1969.
75. NYT 19 april 1969.
76. U.S. Foreign Policy, *Some Major Moments*, pag. 10.

Madame Nguyen Thi Binh

barken. De overlevenden die er in slaagden de kust zwemmend te bereiken werden afgemaakt met geweerkogels. Slechts 1 van de 1200 overleefde het. Honderden lijken werden de volgende dagen aan de kusten van Sa Ky en Phu To, provincie Quang Ngai gevonden.

Gelijktijdig met de verheviging van de oorlog in Zuid-Vietnam, zijn, vergeleken met de laatste maanden van 1968, de Amerikaanse vluchten naar en bombardementen op dichtbevolkte gebieden ten noorden van de 17e breedtegraad in Noord-Vietnam toegenomen.

In dezelfde tijd heeft de regering-Nixon aan eenheden van de mariniers en de Special Forces opdracht gegeven vanuit Zuid-Vietnam acties te ondernemen in het grondgebied van Laos en Cambodja. De hoeveelheid bommen die op Laos worden geworpen overtreft zelfs die op Noord-Vietnam zijn uitgeworpen in de tijd van de hevigste aanvallen.

Op het politieke vlak heeft de regering-Nixon nadruk gelegd op de 'Ontamerikanisering' of 'Vietnamisering' van de oorlog. Maar de werkelijke achtergrond blijft het voortduren van de Amerikaanse neo-kolonialistische politiek. Nu de Amerikaanse troepen zelf niet in staat bleken een agressie-oorlog te winnen, probeert men Vietnamezen tegen Vietnamezen te laten vechten voor Amerikaanse belangen. Sinds Nixon's ambtsaanvaarding hebben de Verenigde Staten om een huurleger

79. NYT 19 april 1969. Zie ook *Le Monde* 20 maart 1969. Wilfred Burchett in *Guardian* 19 april 1969, pag. 24.
80. *Aviation Week* 24 maart 1969, pag. 15; DSB 24 maart 1969, pag. 243-244; NYT 3 januari 1969; 18 februari 1969; 6 april 1969; 12 april 1969; 22 april 1969; 24 april 1969; WSJ 7 februari 1969.
81. WSJ 14 maart 1969.
82. idem. Zie ook WSJ 12 maart 1969.
83. WSJ 18 april 1969.
84. WSJ 7 februari 1968; 27 november 1968; NYT 12 april 1969.
85. Afgevaardigde John V. Tunney, *Report: Measuring Hamlet Security in Vietnam*. (Amerikaanse Huis van Afgevaardigden, commissie van buitenlandse zaken, 90:2, december 1968) (Washington, 1969), pag. 2; Clark, *Stalemate*, pag. 13-14; NYT 21 februari 1968; 3 maart 1968; 25 oktober 1968; 16 november 1968; WSJ 12 maart 1969.
86. Clark, *Stalemate*, pag. 13 en kaart index.
87. Tunney, *Measuring Hamlet Security*, pag. 2. De voorgaande gegevens zijn ontleend aan dit gezaghebbende rapport.

van één miljoen man op de been te brengen de levering van moderne uitrusting alle voorrang gegeven.

De VS spreekt van het recht op zelfbeschikking van het Zuidvietnamese volk, maar in feite proberen zij met alle mogelijke middelen het Zuidvietnamese volk te dwingen het dictatoriale, oorlogszuchtige en corrupte Amerikaanse marionetten-regime Thieu-Ky-Huong, diep gehaat door alle sociale lagen van Zuid-Vietnam - die de omverwerping ervan dan ook eisen - te aanvaarden. Iedereen in Zuid-Vietnam is zich bewust van de achtergrond van deze marionetten-regering, van deze lakeien van de Amerikaanse agressors, die zichzelf verrijken ten koste van het bloed van miljoenen Zuidvietnamezen en zich alleen kunnen handhaven met bescherming van de Amerikaanse bajonetten. Zij klemmen zich vast aan de hen beschermende Amerikaanse troepen, verzetten zich tegen een vreedzame regeling om de oorlog in Zuid-Vietnam te beëindigen en verheugen op waanzinnige wijze de terreur tegen het volk. Luister maar naar een verklaring afgelegd in Co Cong op 5 februari 1969 door de marionetten-president Nguyen Van Thieu:

"We zullen sterven door hun handen" - dat zijn de handen van de intellectuelen, Boeddhistische monniken, Katholieke priesters, studenten, enz., die strijden voor vrede - "maar voor WIJ sterven zullen we het zo regelen dat zij eerst sterven."

Terreur heerst in de steden en dorpen van Zuid-Vietnam. De slachtoffers zijn al degenen die onafhankelijkheid, neutraliteit, vrede en een vreedzame oplossing van het Zuidvietnamese probleem wensen. Hier zijn enkele recente voorbeelden:

Op 15 maart 1969 werd de eerwaarde Thich Thien Minh, assistent-hoofd van het Instituut ter Bevordering van het Boeddhistisch geloof (An Quang) en leider van de Boeddhistische Jeugd te Saigon, twee maal voor een speciaal militair hof geleid en veroordeeld tot 10 jaar dwangarbeid en 5 jaar deportatie op beschuldiging van 'onderdak verlenen aan rebellen'. Acht studenten werden eveneens gearresteerd en veroordeeld tot 3 tot 20 jaar dwangarbeid. Volgens gegevens openbaar gemaakt door het An Quang Instituut op 27 maart zitten alleen in de Chi Hoa gevangenis te Saigon 108 Boeddhistische monniken gevangen die zich verzet hebben tegen gedwongen dienstplicht.

De voorzitter van de Algemene Studenten Vereniging Saigon werd tot tien jaar dwangarbeid veroordeeld. De algemeen secretaris van de hierboven genoemde vereniging en die van de Saigon Vereniging voor Oorlogsslachtoffers werden gekidnapped. Vijftientwintig kranten werden in minder dan een half jaar tijd verboden.

Men dient zich eveneens te herinneren dat de Saigon-regering alle tien leiders van de Alliantie van Nationale en Democratische Vredeskrachten in Vietnam bij verstek ter dood heeft veroordeeld. Vele, zeer vele vredelievende, democratische en neutralistische gezinde personen zitten gevangen of zijn gedwongen het land te verlaten.

Geconfronteerd met de bovengenoemde handelingen van de Thieu-Ky-Huong-kliek die zich verzet tegen alle verlangens naar vrede, onafhankelijkheid, democratie en neutraliteit van het Zuidvietnamese volk, is de stadsbevolking in actie gekomen om de omverwerping van die regering en de vorming van een vredeskabinet te eisen om daarmee serieuze besprekingen met het Front te houden met de bedoeling een juiste oplossing te vinden voor de Amerikaanse agressie-oorlog in Zuid-Vietnam. Het Zuidvietnamese Nationale Bevrijdingsfront beschouwt dit als een dringend noodzakelijke en wettige eis van het Zuidvietnamese volk en ondersteunt deze ten volle.

Beste vrienden,

Het Zuidvietnamese volk kan niet stil blijven zitten tegenover de steeds wrede agressie en de gruwelijke misdaden bij voortduring begaan door de Amerikaanse imperialisten en hun lakeien. In de uitoefening van hun heilig en onvervreemdbaar recht tot zelfverdediging en door te strijden tegen elke agressor op hun eigen grond en het recht op eigen leven te verdedigen en onafhankelijkheid terug te winnen, zijn volk en leger van Zuid-Vietnam besloten hun rechtvaardige strijd voort te zetten.

Wat bewijzen de feiten in Zuid-Vietnam gedurende deze 14 jaar en 4 maanden? Zij bewijzen dat de brutale agressie-oorlog van de VS in Vietnam is mislukt, omdat het gehele volk van Vietnam zich er resoluut tegen heeft verzet. Hoe meer de VS de oorlog intensificeert, des te feller is het antwoord van het volk en des te zwaarder het echec van de VS. Evenals de politiek van 'Amerikanisering' van de Amerikaanse agressie-oorlog in Zuid-Vietnam is mislukt, is ook de huidige politiek van 'ont-Amerikanisering' of 'Vietnamisering' van de oorlog gedoemd te mislukken.

Het volk van Zuid-Vietnam strijdt een rechtvaardige strijd voor heilige nationale rechten, voor vrede en sociale vooruitgang. Het Zuidvietnamese Nationale Bevrijdingsfront is de vertegenwoordiger van het Zuidvietnamese volk, de organisator en leider van het nationale verzet.

Het Vietnamese volk heeft geen vijandschap ten opzichte van het Amerikaanse volk, zij wenst alleen vriendschap en vrede met het Amerikaanse volk zoals met alle andere volken in de wereld. Maar het Vietnamese volk heeft besloten te blijven strijden, onder welk leed en moeilijkheden ook, om werkelijke onafhankelijkheid en vrede te bereiken.

Op de Parijse Conferentie heeft de regering-Nixon duidelijk laten blijken waar het haar om te doen is, namelijk een krachtige positie zowel op het slagveld als aan de conferentietafel te bereiken. Gedurende de afgelopen vier maanden en na zestien zittingen hebben de vertegenwoordigers van de Amerikaanse regering duidelijk geprobeerd om de discussie over de substantiële problemen om de Amerikaanse agressie-oorlog in Zuid-Vietnam te beëindigen te vermijden. De zogenaamde 'concrete voorstellen' gelanceerd door de Amerikaanse delegatie betreffende herstel van de gedemilitariseerde zone en wederzijdse terugtrekking van troepen betekend in feite dat de Amerikaanse agressors met het Zuidvietnamese volk dat deze agressie bestrijdt, gelijk gesteld wordt, betekent dat de VS vrijelijk agressie mag bedrijven en het Vietnamese volk het recht ontnomen wordt terug te vechten.

Met de bedoeling de heftige oppositie van het Amerikaanse volk, dat eist dat de nieuwe president de Amerikaanse politiek in Zuid-Vietnam zal veranderen, te kalmeren, heeft Nixon met vage verklaringen het Amerikaanse volk gevraagd geduldig te blijven en veel drukte gemaakt over zogenaamde vooruitgang op de Parijse Conferentie. Hij heeft ook gesproken over geheime ontmoetingen en over vredesplannen die nog geheim gehouden moesten worden. Met deze zelfde bedoeling om de publieke opinie te kalmeren heeft de Amerikaanse regering op 25 maart 1969 de marionet Nguyen Van Thieu gesouffleerd te verklaren bereid te zijn directe besprekingen te hebben met het Bevrijdingsfront. Dit is een komedie bedoeld om een zeker prestige te verschaffen aan een oorlogszuchtige marionetten-regering waartegen het volk zich sterk verzet en die zwakker en geïsoleerder is dan ooit tevoren.

In de belangrijke verklaring van 3 november 1968 heeft het Centraal Comité van het Nationaal Bevrijdingsfront van Zuid-Vietnam een 5-punten programma gepubliceerd betreffende een politieke oplossing van het Vietnamese probleem, gebaseerd op de fundamentele legitieme rechten van het Zuidvietnamese volk. Op 8 mei jl., op de 16e plenaire zitting van de Parijse Conferentie, heeft de delegatie van het Zuidvietnamese Nationale Bevrijdingsfront, in opdracht van het Centraal Comité, het volgende document overhandigd:

Beginnelsen en hoofdzaken

van een algehele oplossing van het Zuidvietnamese probleem om de vrede in Vietnam te herstellen

Gedreven door het verlangen een politieke oplossing te bereiken om de Amerikaanse imperialistische agressie-oorlog in Zuid-Vietnam te beëindigen en vrede in Vietnam te herstellen; Op basis van de garantie van de fundamentele nationale rechten van het Vietnamese volk; Gebaseerd op de fundamentele principes van de Akkoorden van Genève van 1954 en de huidige situatie in Vietnam;

Op basis van het politieke programma en de vijf punten van het Nationale Bevrijdingsfront van Zuid-Vietnam, dat eveneens in aanmerking neemt het 4-punten standpunt van de regering van de Democratische Republiek Vietnam;

Fran Buu Kiem, hoofd van de Bevrijdingsfrontsdelegatie bij de besprekingen in Parijs

Maakt het Nationale Bevrijdingsfront van Zuid-Vietnam bekend de volgende uitgangspunten en hoofdlijnen voor een algehele oplossing van het Zuidvietnamese probleem ten einde de vrede in Vietnam te herstellen:

1. De fundamentele rechten van het Vietnamese volk: onafhankelijkheid, soevereiniteit, eenheid en territoriale onschendbaarheid - zoals die zijn erkend door de Akkoorden van Genève - dienen te worden gerespecteerd.

2. De Amerikaanse regering dient onvoorwaardelijk alle Amerikaanse troepen, militair personeel, wapens en oorlogsmateriaal uit Zuid-Vietnam terug te trekken evenals die van de Amerikaanse bondgenoten en alle militaire bases in Zuid-Vietnam op te heffen.

3. Het recht van het Vietnamese volk om zijn vaderland te verdedigen is het heilige, onvervreembare recht van zelfverdediging van alle volkeren. Het probleem van de Vietnamese troepen in Zuid-Vietnam zal door de Vietnamese partijen onderling worden opgelost.

4. Het volk van Zuid-Vietnam zal zonder inmenging van buiten zijn problemen oplossen. Het zal zelf door vrije en democratische algemene verkiezingen over het politieke regime van Zuid-Vietnam beslissen. Door vrije en democratische algemene verkiezingen zal een constituerende vergadering worden gekozen, een grondwet worden uitgewerkt en een coalitieregering worden gevormd, die een afspiegeling vormt van nationale overeenstemming en een breed samengaan van alle sociale groepen.

5. Tijdens de periode tussen het herstel van de vrede en het houden van algemene verkiezingen zal geen enkele partij zijn politieke regime aan het volk van Zuid-Vietnam opleggen.

De politieke krachten die de verschillende sociale groeperingen en politieke richtingen in Zuid-Vietnam, die voorstander zijn van vrede, onafhankelijkheid en neutraliteit - inclusief degenen die om politieke redenen 's buitenlands moeten leven - vertegenwoordigen, zullen besprekingen aangaan om een voorlopige coalitieregering te vormen gebaseerd op de principes van gelijkheid, democratie en wederzijds respect met het doel een vredelievend, onafhankelijk, democratisch en neutraal Zuid-Vietnam te vormen.

Deze voorlopige coalitie-regering zal de volgende taken hebben:

a. het uitvoeren van de akkoorden die zullen worden gesloten betreffende het terugtrekken van de troepen van de Verenigde Staten en van de andere buitenlandse mogendheden van het Amerikaanse kamp, etc.

b. het tot stand brengen van nationale eendracht en een brede unie van alle sociale groepen, politieke krachten, nationaliteiten, religieuze gemeenschappen en alle personen, ongeacht hun politieke overtuigingen en hun verleden, mits zij staan voor vrede, onafhankelijkheid en neutraliteit.

c. het tot stand brengen van algehele democratische vrijheden - vrijheid van spreken, van drukpers, van vergadering, van geloof, vrijheid tot het vormen van politieke partijen en organisaties, vrijheid van demonstratie, enz.; het in vrijheid stellen van personen die om politieke redenen zijn gevangen gezet; te verhinderen alle daden van terreur, vergelding en discriminatie tegen mensen die samengewerkt hebben met elk van beide partijen en die nu in het land of daar buiten zijn, zoals bepaald bij de Akkoorden van Genève over Vietnam in 1954.

d. het helen van de wonden van de oorlog, het herstellen en ontwikkelen van de economie, het herstellen van het normale leven van het volk en het verbeteren van de levensomstandigheden van de werkende bevolking.

e. het houden van vrije en democratische algemene verkiezingen in geheel Zuid-Vietnam om het recht tot zelfbeschikking van het Zuidvietnamese volk te effectueren, in overeenstemming met de inhoud van het hierboven genoemde punt 4.

6. Zuid-Vietnam zal een buitenlandse politiek van vrede en neutraliteit voeren:

Het voeren van een politiek van goede relaties met het naburige Koninkrijk Cambodja op basis van respect voor haar onafhankelijkheid, soevereiniteit, neutraliteit en territoriale onschendbaarheid binnen haar huidige grenzen; het voeren van een politiek van goede relaties met het naburige Koninkrijk Laos op basis van respect voor de Akkoorden van Genève betreffende Laos van 1962.

Het vestigen van diplomatieke, economische en culturele betrekkingen met alle landen onafhankelijk van hun politieke of sociale regime, daarbij inbegrepen de Verenigde Staten, in overeenstemming met de vijf principes van vreedzame coëxistentie: wederzijds respect voor de onafhankelijkheid, soevereiniteit en territoriale onschendbaarheid, non-agressie, non-interventie in de binnenlandse zaken, gelijkheid en wederzijds voordeel, vreedzame coëxistentie; aanvaarden van economische en technische hulp zonder dat daaraan politieke voorwaarden van enig land verbonden zijn.

7. De hereniging van Vietnam zal stap voor stap plaatsvinden, door vreedzame middelen, door onderhandelingen en overeenkomsten tussen de twee zones, zonder inmenging van buiten af.

Zolang de vreedzame hereniging van Vietnam nog geen feit is zullen beide zones normale betrekkingen aangaan op alle gebieden op basis van wederzijds respect.

De militaire demarcatielijn tussen de twee zones ter hoogte van de 17e parallel, zoals voorzien in de Akkoorden van Genève van 1954, heeft slechts een voorlopig karakter en vormt op geen enkele wijze een politieke of territoriale grens. De beide zones zullen overeenkomst bereiken over de status van de gedemilitariseerde zone en overeenkomsten uitwerken voor het verkeer over de voorlopige militaire demarcatielijn.

8. Zoals overeengekomen is in de Akkoorden van Genève van 1954 zullen beide zones zich in de periode die aan een vreedzame hereniging van Vietnam voorafgaat niet aansluiten bij enig militair bondgenootschap met een vreemde mogendheid, geen toestemming geven voor het handhaven van buitenlandse militaire ba-

ses, troepen en militair personeel op hun respectievelijke grondgebieden en niet de bescherming van enig land of militair bondgenootschap of blok aanvaarden.

9. Om de consequenties van de oorlog op te lossen:

a. zullen de partijen onderhandelen over het vrijlaten van militairen die tijdens de oorlog krijgsgevangenen zijn gemaakt;

b. moet de Amerikaanse regering de volledige verantwoordelijkheid dragen voor de verliezen en verwoestingen die zij het Vietnamese volk in beide zones heeft toegebracht.

10. De partijen dienen een overeenkomst te sluiten over een internationaal toezicht over de terugtrekking

COMMENTAAR

Na de officiële rede van mevrouw Binh - gedeeltelijk hiervoor afgedrukt - kwam zij later nog eens terug op Nixon's redevoering van 14 mei jl.

Gisteren sprak ik in mijn officiële rede over de acht punten van Nixon. Gaarne zou ik hier nog wat aan toe willen voegen.

Ten eerste wil ik opmerken dat de taal die Mr Nixon gebruikt perfide en misleidend is. In zijn verklaring gebruikt hij vele buigzame formuleringen, om de mensen te doen geloven dat hij van goede wille is. Kolko heeft dit ook reeds aangestipt en ik geloof dat zijn opmerkingen heel juist zijn. Nixon spreekt vaak over zijn verantwoordelijkheid en over de eer van de Verenigde Staten. Het prestige van de VS, zegt hij, komt in gevaar wanneer de VS nu dadelijk het probleem van vrede oplost of de Amerikaanse troepen onmiddellijk uit Vietnam terugtrekt.

Ten tweede, hij zegt dat het Amerikaanse volk zich waardig moet tonen tegenover de vechtende Amerikanen in Zuid-Vietnam. Wanneer de VS het Vietnamese probleem wil oplossen in overeenstemming met de eisen van het Vietnamese volk, zal het haar prestige verliezen tegenover de andere landen. In feite ligt de eer van de Verenigde Staten niet in het feit dat ze haar agressietroepen stuurt om een ander land binnen te vallen. De eer van de Verenigde Staten ligt niet in het feit dat het probeert een verrotte en oorlogszuchtige marionettenregering in het zadel te houden, die gekant is tegen elk verlangen naar vrede en onafhankelijkheid van de Zuidvietnamezen en geen steun van de bevolking kan verwachten.

Wat betreft de kwestie van het zich de doden waardig tonen. Ten eerste moet gezegd worden dat de Amerikaanse regering volledig verantwoordelijk gesteld moet worden voor de verliezen van mensenlevens van Amerikaanse jongeren in Zuid-Vietnam, omdat deze jonge Amerikanen niet stierven voor de verdediging van de Amerikaanse vrijheid. En hoe langer de regering van de VS de oorlog laat voortduren des te groter haar verantwoordelijkheid zal worden voor de verdere verliezen in Zuid-Vietnam.

Nixon heeft zich bezorgd getoond over het leven van het Zuidvietnamese volk. Hij is bang dat wanneer de Amerikaanse troepen zich uit Zuid-Vietnam zouden terugtrekken er een massale slachting zou ontstaan. Het Zuidvietnamese volk is er zich volledig van bewust dat wanneer er, elke dag, mensen worden gedood, dit komt door de duizenden tonnen bommen die over hun land worden gelegd, vooral door de strategische B-52 bommenwerpers.

Sommige mensen begrijpen onze politiek niet en vrezen dat, na het beëindigen van de oorlog, er een slachting zal plaatsvinden. Het staat duidelijk in punt drie

van de troepen, militair personeel, wapens en ander oorlogsmaterieel van de Verenigde Staten en de andere buitenlandse staten in het Amerikaanse kamp uit Zuid-Vietnam.

De principes en de inhoud voor de hierboven uiteengezette algehele oplossing vormen een geïntegreerd geheel. Op basis van deze principes en de inhoud ervan zullen de partijen overeenstemming met elkaar bereiken met het doel te komen tot overeenstemming over de hierboven genoemde vraagstukken met het doel de oorlog in Zuid-Vietnam te beëindigen en bij te dragen tot het herstel van de vrede in Vietnam.

van de algehele oplossing: "verbod van alle terreurdaden, represailles en discriminatie tegen diegenen die hebben samengewerkt met een van beide partijen en die zich nu of 's binnenlands of in het buitenland bevinden, zoals voorzien in de Akkoorden van Genève over Vietnam".

Ik wil enkele opmerkingen maken over de houding van Nixon tegenover de fundamentele problemen betreffende Vietnam. Ik moet constateren dat zijn houding over deze fundamentele problemen niet is gewijzigd. Nixon houdt nog steeds vast aan zijn beweringen van 'wederzijdse terugtrekking'. Dit berust op de onjuiste bewering dat Zuid-Vietnam werd binnengevallen door Noord-Vietnam.

Ten tweede, uit het tien-puntsvoorstel is duidelijk gebleken dat de VS haar troepen in Vietnam wil houden. Het enige doel is de neokolonialistische politiek van Amerika te verwezenlijken. Wanneer men het probleem op deze manier stelt, is het duidelijk dat de VS niet een juiste oplossing voor het Zuidvietnamese probleem zoekt. Met betrekking tot de kwestie van het recht op zelfbeschikking, verschilt ons standpunt veel van dat van de Amerikanen. Maar om het correcter te stellen, de VS gebruikt de woorden van 'recht op zelfbeschikking' als dekmantel voor haar agressieve doelen. Het werkelijke doel van de VS is vast te houden aan de huidige Thieu-Ky-Huong regering - marionetten van de VS. De bedoeling van de VS is het NBF - de vertegenwoordiger van de Zuidvietnamese bevolking - de wapens te laten neerleggen en ze te integreren in de zogenaamde 'grondwettelijke' en 'legale' regering van Zuid-Vietnam. Daarna zullen er verkiezingen worden gehouden - dat betekent one man one vote. Maar deze verkiezingen zullen in niets verschillen van die door de Amerikanen en haar marionetten in 1956 en 1967 in Zuid-Vietnam georganiseerde verkiezingen.

Aangaande de nationale hereniging heeft Nixon gezegd dat wanneer het Zuidvietnamese volk het wil, hij die niet zal tegenhouden. Maar de werkelijkheid is dat het voor Nixon niet mogelijk is het tegen te houden aangezien het een kwestie van historische realiteit is, Vietnam is één. Volgens Nixon bestaan er twee Vietnams, en de VS brengt het probleem van de gedemilitariseerde zone naar voren om Vietnam te verdelen.

Sta mij toe mijn commentaar over de acht punten van Nixon te beëindigen. Zoals ik u reeds zei heb ik nog niet de tijd gehad een diepgaande studie over de acht punten van Nixon te maken, maar het is wel duidelijk dat Nixon stijfkoppig volhardt in zijn positie, vooral als we in aanmerking nemen dat de huidige oorlog in Zuid-Vietnam eerder uitgebreid wordt dan verminderd. In dat licht kunnen we Nixon's voorstellen beter begrijpen.

Het beginnen van de vier-partijen Conferentie over Vietnam in Parijs heeft de hoop gewekt op een vreedzame oplossing van het Vietnamese probleem.

De regering-Nixon echter doet de oorlog in en de bombardementen op Zuid-Vietnam in hevigheid toenemen. Zij gaat voort met het schenden van de soevereiniteit en de veiligheid van de Democratische Republiek Vietnam en heeft onredelijke eisen gesteld in Parijs. President Nixon zet de rampzalige en bankroete politiek van Lyndon Johnson voort en zijn benadering wijst op het voornemen de oorlog voort te zetten tegen de mening van de wereldopinie in.

Hier moet een einde aan komen. De globale oplossing in 10 punten, voorgesteld door het Nationaal Bevrijdingsfront op de Conferentie in Parijs, geeft duidelijk blijk van het verantwoordelijkheidsgevoel en de goede wil van de Vietnamezen. Deze oplossing staat borg voor de fundamentele rechten van het Vietnamese volk - onafhankelijkheid, soevereiniteit, eenheid en territoriale onschendbaarheid - zoals die erkend zijn door de Akkoorden van Genève van 1954 over Vietnam. Deze oplossing is in overeenstemming met de reële situatie in Zuid-Vietnam en vormt een uitdrukking van de nationale eenheid en de verlangens van alle geledingen van de Zuidvietnamese bevolking.

Dit belangrijke document dat door het Nationaal Bevrijdingsfront ter tafel werd gebracht vormt een welkom initiatief om vooruitgang in de Conferentie te Parijs te brengen en een redelijke oplossing om de oorlog in Vietnam te beëindigen en de vrede in Indo-China en Zuid-Oost-Azië veilig te stellen.

Wij roepen alle regeringen en volkeren op om deze tien punten-oplossing te ondersteunen en te eisen dat de regering van de Verenigde Staten de enige noodzakelijke stap doet om de vrede in Vietnam te herstellen, namelijk:

DE VOLLEDIGE TERUGTREKKING VAN ALLE TROEPEN VAN DE VERENIGDE STATEN EN ZIJN BONDGENOTEN ZONDER DAARBIJ ENIGE VOORWAARDE TE STELLEN OVER WAT DAN OOK OM HET ZUIDVIETNAMESE VOLK IN STAAT TE STELLEN ZIJN EIGEN ZAKEN TE REGELEN ZONDER ENIGE BUITENLANDSE INMENGING.

Alleen op deze wijze kan in Vietnam de vrede worden hersteld op basis van eerbied voor de fundamentele nationale rechten van het Vietnamese volk en de werkelijke belangen van het Amerikaanse en van alle andere volkeren.

APPEL in NEDERLAND

De redactie van het Vietnam Bulletin doet een dringend beroep op u - wanneer u na lezing van de rest van dit nummer instemt met de hierboven gepubliceerde Oproep van Stockholm - onderstaande coupon in te vullen (een briefkaart met dezelfde tekst is ook goed voor hen die dit nummer niet willen verknippen) en op te sturen naar: Vietnam Bulletin, p/a Weesperstraat 51, Amsterdam. We zijn van mening dat een duidelijke stellingname NU dringend noodzakelijk is. De Oproep van Stockholm zal vervolgens voorzien van deze handtekeningen - dus als stellingname van Nederlanders - worden gestuurd aan de Nederlandse regering, politieke partijen en pers, alsmede naar de Amerikaanse regering

en het Amerikaanse Congres. Wij roepen u op niet alleen zelf te ondertekenen maar ook niet-abonnees en mede-abonnees, die nog niet hebben getekend, aan te moedigen dit te doen. Vooral de stellingname van mensen 'met naam' is (ook) belangrijk. Financiële bijdragen voor deze actie (de oproep met handtekeningen moet worden gedrukt, worden verzonden, het zou mooi zijn wanneer er voldoende geld binnenkwam voor het publiceren van deze tekst in de kranten, Nederlandse, zo mogelijk ook Amerikaanse) kunnen worden gestort op postgiro 1281198 tnv Vietnam Bulletin, Amsterdam, onder (svp duidelijke) vermelding: 'BIJDRAGE OPROEP STOCKHOLM'.

Ondergetekende
straat
plaats
beroep

(titel, naam, voorletters)

verklaart hierbij dat hij zich achter de Oproep van de Stockholmconferentie over Vietnam van 16-18 mei stelt en gaat akkoord met het publiceren van zijn naam onder deze Oproep.

handtekening

Rapport van de werkgroep ACTIE

Het is duidelijk dat het dringend noodzakelijk is tot actie over te gaan. Hierbij doen we voorstellen voor de eerste en onmiddellijk te beginnen fase van een nieuwe en strijd bare campagne met als uitgangspunt de Oproep van deze conferentie.

De eerste fase van deze campagne zou zowel groot-scheepse activiteiten als strijd bare en vindingrijke acties van kleine groepen kunnen omvatten om de volgende voorstellen te ondersteunen en te dramatiseren. Deze activiteiten zullen onmiddellijk een aanvang nemen en naar de verjaardag van de Akkoorden van Genève op de 20ste juli toewerken.

Deze acties kunnen inhouden:

1. Handtekeningen onder de oproep

Het verzamelen van handtekeningen van representatieve persoonlijkheden en organisaties, parlementsleden, vakverenigingen e.d. uitlopend op de publikatie van deze namen bijvoorbeeld door middel van advertenties in de nationale bladen en internationaal in de Amerikaanse kranten.

2. 4 juli en 20 juli

Verscheidene vormen van actie op de 4de juli (Amerikaanse onafhankelijkheidsdag) en de 20ste juli. In elk afzonderlijk land kunnen organisaties en bewegingen de vorm kiezen die het best past bij de omstandigheden in dat land en de algemene punten van de Oproep verbinden met de specifieke eisen van de Vietnam-beweging in dat land. Enkele suggesties werden gedaan

over mogelijke vormen van demonstraties en meetings. Daaronder was de suggestie dat men de wacht zou betrekken bij de Amerikaanse ambassades onder het voorlezen van de namen van de 31.000 Amerikanen die in Vietnam gesneuveld zijn, zoals die gepubliceerd zijn in de Congressional Record in maart. Dit zou een voorbereiding kunnen zijn voor internationale acties op 20 juli.

3. Boycot en obstructie

Een uitbreiding van activiteiten gericht tegen Amerikaanse produkten zoals benzine, firma's die goederen, wapens of diensten leveren voor de oorlog in Vietnam zoals Pan Am en tegen andere niet-Amerikaanse firma's die de oorlog ondersteunen en diensten eraan leveren. Bovendien activiteiten om vertegenwoordigers van de Amerikaanse regering te isoleren en aan voortdurend protest en kritiek te onderwerpen. De suggestie werd gedaan een oproep te richten tot zeelieden om te weigeren dienst te doen op schepen die goederen naar Zuidvietnamese havens transporteren.

4. Verzet

Grotere internationale steun aan het verzet in Amerika en aan Amerikanen in het buitenland, door dienstplicht te weigeren, te deserteren uit het Amerikaanse leger, door propaganda te voeren binnen het leger en voor krachtige actie tegen de Selective Service Systems (in de VS wordt men opgeroepen voor militaire dienst door een burgerlijk, plaatselijk lichaam, de Selective Service System. De criteria waarmee deze lichamen werken staan bloot aan hevige kritiek, red.

Het beginnen van de vier-partijen Conferentie over Vietnam in Parijs heeft de hoop gewekt op een vreedzame oplossing van het Vietnamese probleem.

De regering-Nixon echter doet de oorlog in en de bombardementen op Zuid-Vietnam in hevigheid toenemen. Zij gaat voort met het schenden van de soevereiniteit en de veiligheid van de Democratische Republiek Vietnam en heeft onredelijke eisen gesteld in Parijs. President Nixon zet de rampzalige en bankroete politiek van Lyndon Johnson voort en zijn benadering wijst op het voornemen de oorlog voort te zetten tegen de mening van de wereldopinie in.

Hier moet een einde aan komen. De globale oplossing in 10 punten, voorgesteld door het Nationaal Bevrijdingsfront op de Conferentie in Parijs, geeft duidelijk blijk van het verantwoordelijkheidsgevoel en de goede wil van de Vietnamezen. Deze oplossing staat borg voor de fundamentele rechten van het Vietnamese volk - onafhankelijkheid, soevereiniteit, eenheid en territoriale onschendbaarheid - zoals die erkend zijn door de Akkoorden van Genève van 1954 over Vietnam. Deze oplossing is in overeenstemming met de reële situatie in Zuid-Vietnam en vormt een uitdrukking van de nationale eenheid en de verlangens van alle geleidingen van de Zuidvietnamese bevolking.

Dit belangrijke document dat door het Nationaal Bevrijdingsfront ter tafel werd gebracht vormt een welkom initiatief om vooruitgang in de Conferentie te Parijs te brengen en een redelijke oplossing om de oorlog in Vietnam te beëindigen en de vrede in Indo-China en Zuid-Oost-Azië veilig te stellen.

Wij roepen alle regeringen en volkeren op om deze tien punten-oplossing te ondersteunen en te eisen dat de regering van de Verenigde Staten de enige noodzakelijke stap doet om de vrede in Vietnam te herstellen, namelijk:

DE VOLLEDIGE TERUGTREKKING VAN ALLE TROEPEN VAN DE VERENIGDE STATEN EN ZIJN BONDGENOTEN ZONDER DAARBIJ ENIGE VOORWAARDE TE STELLEN OVER WAT DAN OOK OM HET ZUIDVIETNAMESE VOLK IN STAAT TE STELLEN ZIJN EIGEN ZAKEN TE REGELEN ZONDER ENIGE BUITENLANDSE INMENGING.

Alleen op deze wijze kan in Vietnam de vrede worden hersteld op basis van eerbied voor de fundamentele rechten van de Vietnamese bevolking. De werkelijke belangen van het Amerikaanse en van de Vietnamese volk worden niet afgedrukt omdat het in wat te algemene bewoordingen is gesteld. In plaats daarvan een verslag van één van onze redacteuren die deze sectie heeft bijgewoond. (Red.VB)

In welke mate moet de Vietnambeweging reeds nu de nadruk leggen op de wederopbouw van het door de oorlog verwoest land? De meningen daarover op de conferentie waren verdeeld. Er waren afgevaardigden die zeiden: als we nu de nadruk leggen op de wederopbouw en de wereld daarvoor weten te mobiliseren wordt het de Amerikanen moeilijker gemaakt het Noorden opnieuw te verwoesten. Er moet nu al een begin gemaakt worden met het uitoefenen van druk op de regeringen dat zij een deel van hun ontwikkelingshulp, of andere, speciaal voor dit doel vrijgemaakte fondsen reserveren voor de wederopbouw van Vietnam. Zo heeft de Finse regering bijvoorbeeld reeds beloofd onmiddellijk na het beëindigen van de vijandelijkheden met een grootscheeps hulpprogramma te zullen beginnen.

Maar de mening overheerst dat het nu toch nog te vroeg is om over wederopbouw te praten. Niet alleen wordt erdoor de illusie gewekt dat de oorlog al zowat voorbij is. Bovendien is hulpverlening nu eenmaal een delicaat punt. We zullen moeten oppassen, aldus één van de Amerikanen, dat Amerikaanse firma's die eerst geld hebben verdiend aan de vernietiging van Vietnam nu geld gaan slaan uit de wederopbouw van het land. Eveneens dient ervoor te worden gewaakt dat de Amerikanen en hun Westerse bondgenoten niet door hulpverlening en de daarmee gepaard gaande voorwaarden proberen te bereiken wat ze op het slagveld niet is gelukt, namelijk het afhankelijk maken en binnen het neokolonialistische stelsel brengen van Vietnam. Die vrees is niet imaginair. De dag na Nixons speech maakte de Keidanren, de overkoepelende organisatie van Japanse werkgevers, bekend dat zij besloten had tot het oprichten van een commissie om de Vietname-

De Vietnamese vertegenwoordigers zelf legden er keer op keer de nadruk op dat, wat hen betreft, politieke steun de prioriteit boven het verlenen van materiële hulp dient te hebben. Als de Amerikanen ons land hebben verlaten, aldus de Vietnamese vertegenwoordigers, zullen we van alle kanten hulp krijgen. Van de socialistische landen en van de Vietnambewegingen over de hele wereld. En, bovenal, we zullen onszelf dan ook volledig kunnen helpen. In onze relaties met regeringen van niet-socialistische landen hebben we ook nog andere zaken, zoals wederzijdse erkenning en respect, te regelen. Op dit moment zijn wij nog bezig na te denken over de vorm die aan de wederopbouw gegeven moet worden. Daarvoor hebben we tijd nodig. Er is nu nog geen realistische basis om erover te praten.

Wel kwam er een lijst van dingen ter tafel die de Vietnamezen het meest dringend nodig hebben. Die lijst illustreerde nog eens de armoede van het land: katoen, kunstmest, papier, geld om zelf voor de meest dringende dingen te besteden, medische hulp, schoolmaterialen en uitrusting voor middelbare school- en universiteitslaboratoria.

De conferentie was het erover eens dat de hulp voorlopig geconcentreerd zou moeten worden op medische hulpverlening aan het Zuiden. Daar is immers de nood het hoogst. Bovendien kan men door juist deze hulp te organiseren steeds weer de aandacht van de mensen vragen voor de in ernst toegenomen oorlogvoering. Vertegenwoordigers van de Medische hulpcomités uit de verschillende landen kwamen in kleine kring bijeen en bespraken ervaringen met transportroutes en details over verschillende medicamenten en medisch instrumentarium.

(MvD)